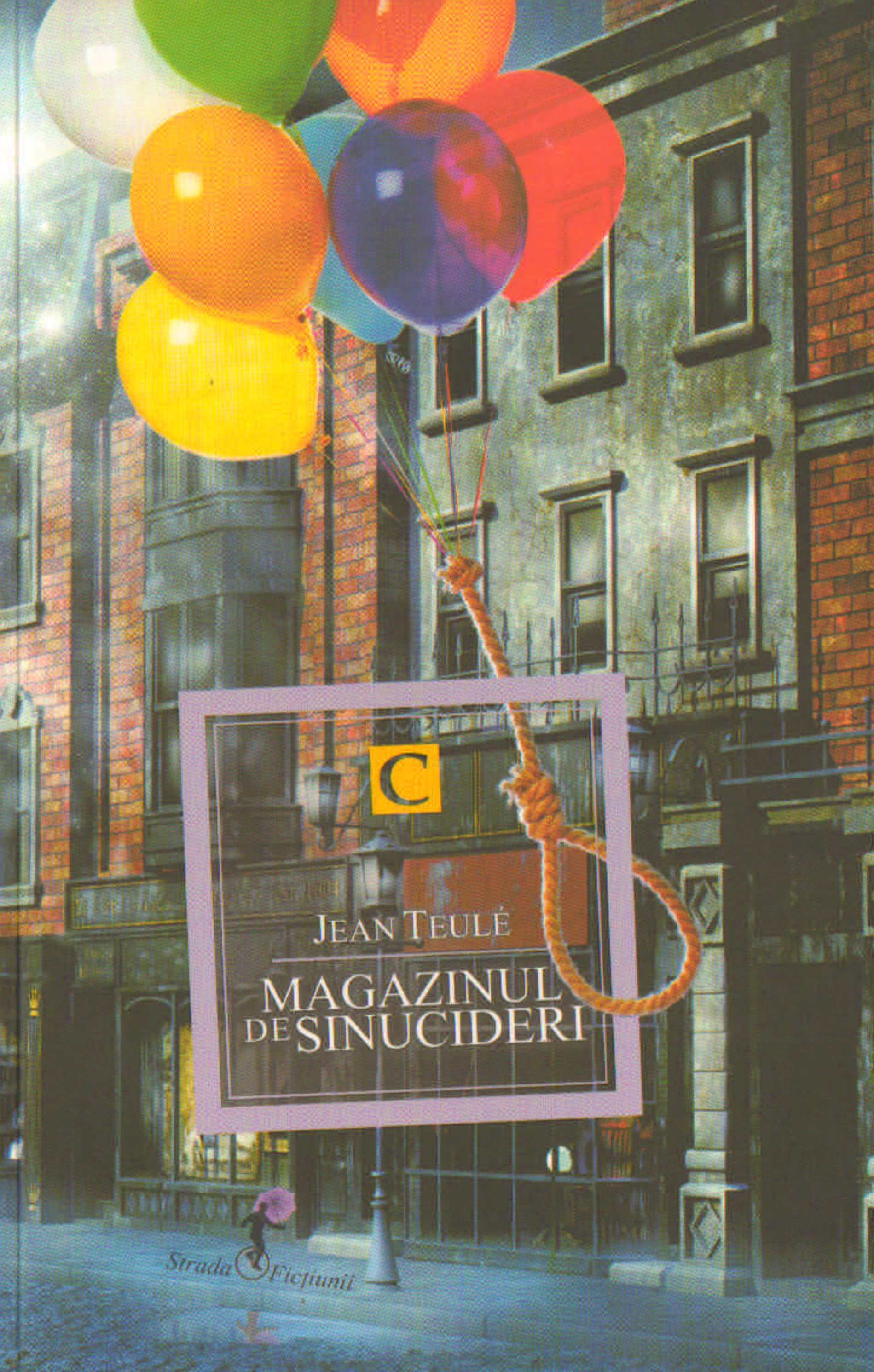
JEAN TEULÉ
MAGAZINUL DE SINUCIDERI
Strada Ficțiunii

JEAN TEULÉ

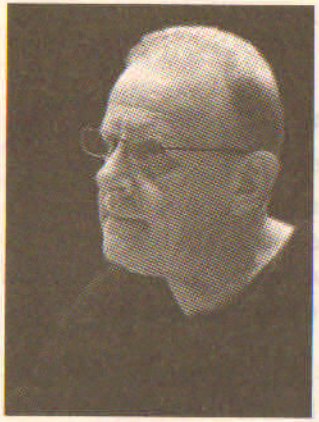

Jean Teulé s-a născut în 1953, într-un orăşel din Normandia. S-a făcut cunoscut ca autor de bandă desenată (*Bloody Mary*, 1984; *Filles de nuit*, 1985; *Gens d'ailleurs*, 1993), apoi a debutat în televiziune, unde a lucrat ca producător şi scenarist. Mai recent, s-a consacrat scrisului. A debutat cu romanul *Rainbow pour Rimbaud* (1991), căruia i-au urmat *L'Œil de Pâques* (1992), *Ballade pour un père oublié* (1995), *Darling* (1998), *Bord cadre* (1999), *Longues peines*, *Les lois de la gravité*, *Ô Verlaine !* (2004), *Je, François Villon* (2006), ***Magazinul de sinucideri*** (*Le Magasin des suicides*, 2007; Editura ALLFA, 2011), *Le Montespan* (2008) şi *Mangez-le si vous voulez* (2009).

Vocea autorului

„Am făcut bandă desenată fără să vreau, televiziune fără să-mi doresc şi literatură fără să aleg. Şi, de fiecare dată, mi-a plăcut enorm!"

Jean Teulé

JEAN TEULÉ

MAGAZINUL DE SINUCIDERI

Traducere din limba franceză şi note de
Magda Răduţă

EDITURA ALLFA

LE MAGASIN DES SUICIDES
Jean Teulé
Copyright © Éditions Julliard, Paris, 2007.

MAGAZINUL DE SINUCIDERI
Jean Teulé
Copyright © 2011 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEULÉ, JEAN
Magazinul de sinucideri / Jean Teulé;
trad.: Răduță Magda - București: ALLFA, 2011
ISBN 978-973-724-318-8

I. Răduță, Magda (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2011 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc
Tehnoredactare: Andreea Dobreci
Corectură: Simona Nicolae
Design copertă: Alexandru Novac

Nota traducătorului

Romanul lui Jean Teulé este construit, în mare parte, din intertext. Încă din primul capitol, descrierile de interior și de atmosferă cuprind fragmente de versuri din *Florile răului* de Charles Baudelaire, la care se adaugă, în capitolele următoare, poeme de Louis Aragon și fragmente din eseul lui Antonin Artaud, *Van Gogh, sinucisul societății*. Pentru traducerea lor, am folosit următoarele ediții românești:

Charles Baudelaire, *Florile răului*, ediție alcătuită de Geo Dumitrescu, desene de Charles Baudelaire, București, EPL, 1967 (poeme traduse de Tudor Arghezi, Ion Caraion, Lazăr Iliescu, Al. Philippide) și Charles Baudelaire, *Florile răului*, traducere, cronologie, note și comentarii de C.D. Zeletin, București, Editura Univers, 1991;

Antonin Artaud, *Van Gogh, sinucisul societății; Pentru a pune odată capăt judecății lui Dumnezeu*, traducere de Bogdan Ghiu, Editura Est, 2004.

Fiindcă nu există o variantă românească deja editată, traducerea fragmentelor din poemele lui Louis Aragon (*Au bout de mon âge* și *J'arrive où je suis étranger*) îmi aparține.

Am preferat, la fel ca în textul original, să nu existe vreo semnalare grafică a intertextului. Cititorul este invitat să citească până la capăt și să aleagă el însuși.

1

E un magazin mic, unde nicio rază vreodată n-a zâmbit. Are o singură fereastră, în stânga intrării, și aceea ascunsă de conuri de hârtie și de stive de cutii din carton. O tăbliță de ardezie stă atârnată de închizătoare.

Spânzurate de tavan, câteva neoane luminează o doamnă în vârstă, care se apropie de un bebeluș aflat într-un landou gri.

— A, uite că zâmbește !

O altă femeie, mai tânără – negustoreasa –, așezată lângă fereastră, în fața casei de marcat, unde-și face socotelile, zice indignată :

— Cum adică zâmbește ? Fii-miu ? Nu, nici vorbă ! Poate că strâmbă din buze, așa da. De ce să zâmbească ?

Și își vede mai departe de socoteli. Cu pasul șovăielnic și mers împleticit, bătrâna ocolește landoul cu copertina ridicată. Are ochii aproape morți – oglinzi întunecate și plângărețe –, dar, chiar și prin vălul de cataractă, insistă :

— Parc-ar zâmbi, totuși.

— M-aș mira ! Nimeni n-a zâmbit vreodată în familia Tuvache ! se împotrivește mama nou-născutului, aplecându-se peste tejghea să se uite mai bine.

Apoi se ridică și își întinde gâtul lung ca de barză. Strigă :

— Mishima ! Hai să vezi !

În podea se cască un chepeng ca o gură știrbă. Din ea apare un cap lunguieț cu chelie. Parcă gura cea știrbă ar fi scos limba.

— Ce-i ? Ce s-a-ntâmplat ?

Mishima Tuvache iese din pivniță, cu un sac greu de ciment în brațe, pe care îl lasă jos.

— Doamna spune că Alan zâmbește.

Scuturându-și cimentul de pe mâneci, Mishima se apropie și el de copil. Se uită lung la el, cu un aer întrebător, apoi pune calm diagnosticul:

— Sigur are colici. Așa strâmbă ei din buze când au colici... explică el, mișcându-și palmele la orizontală, una sub alta, în dreptul feței. Poți să zici că zâmbesc, dar nu-i zâmbet. E strâmbătură.

Apoi își strecoară degetele sub copertina landoului și îi răspunde bătrânei:

— Ia uitați-vă! Dacă îi împing colțurile buzelor spre bărbie, nu mai zâmbește. Se strâmbă ca fratele și ca sora lui, când erau mici.

Clienta nu se lasă:

— Ia dați-i drumul...

Și, după ce omul își ridică degetele, exclamă:

— Aha! Vedeți că zâmbește?

Mishima Tuvache își îndreaptă spatele, își umflă pieptul și se enervează:

— Da' dumneavoastră ce doriți?

— O funie, să mă spânzur.

— Aveți tavan înalt acasă? Nu știți? Atunci luați-o pe asta: are doi metri, ar trebui să v-ajungă, mai zice, scoțând o sfoară de cânepă dintr-un raft. Are ștreangul gata făcut, nu mai trebuie decât să vi-l puneți de gât...

Plătindu-și marfa, bătrâna doamnă se mai întoarce o dată spre landou:

— Te unge la inimă când vezi un copilaș zâmbind.

— Da, da, sigur! mârâie Mishima. Haideți, mergeți acasă, că de-acuma aveți treburi mai bune de făcut!

Bătrâna doamnă disperată pleacă încet, cu funia pe umăr, sub cerul mohorât. Mishima se întoarce în prăvălie.

— Huo! Du-te învârtindu-te! Ce m-a enervat... Auzi, că zâmbește copilul! Aiurea!

Mama rămâne lângă coșul căruciorului, care se tot mișcă singur. Printre scârțâiturile arcurilor se aud limpede gângureli și chicoteli. De-o parte și de alta a landoului, părinții se privesc ca loviți de trăsnet:

— Ce dracu'...

2

— Alan ! De câte ori să-ți mai zic ? Nu le mai spune clienților „la revedere" când pleacă de la noi, spune-le „adio", fiindcă n-o să mai vină niciodată. O să-ți intre vreodată în cap ?

În magazin, Lucrèce Tuvache, tare supărată, ascunde la spate o foaie de hârtie care se tot mișcă, fiindcă mâinile îi tremură de indignare. Aplecată spre fiul ei cel mic, care stă în pantaloni scurți în fața ei, privind-o cu mutrița lui veselă, îi face morală :

— Și nu mai cânta (îl imită) „bunăăăă jiiiii-uaaaaaa" când intră oamenii-n prăvălie. Trebuie să le zici, încruntat, „ce zi tristă, doamnă" sau „vă urez o seară agitată, domnule". Și mai ales nu mai zâmbi ! Vrei să pui clienții pe fugă ? De unde ai învățat tu să le faci ochi dulci și să-ți fluturi degetul arătător pe lângă urechi ? Crezi că oamenii vin aici să se uite la tine cum zâmbești ? Nu mai suport chestia asta ! O să-ți punem aparat la dinți, o să te ducem să te opereze !

Doamna Tuvache – la un metru șaizeci și trecută de patruzeci de ani – e furibundă. Are părul castaniu, tuns mai degrabă scurt și dat după ureche, cu o buclă pe frunte, ca să-i mai umfle coafura.

Buclele blonde ale lui Alan flutură în vânt, ca lângă un ventilator, de cât țipă maică-sa. Acum îi arată foaia pe care a ținut-o la spate :

— Și cu desenul ăsta de la grădiniță ce-i ?

Îl ține cu o mână, iar cu arătătorul celeilalte izbește scurt hârtia :

— Un drum care duce la o casă cu poarta și cu ferestrele deschise, cer albastru, soare strălucitor... Niciun pic de poluare, niciun nor în desenul tău ? Unde sunt stolurile de păsări

migratoare care ni se găinează în cap cu gripă asiatică, unde-s radiațiile, atentatele teroriste ? N-are nicio legătură cu realitatea ! Hai să vezi ce frumos desenau Vincent și Marilyn la vârsta ta !

Lucrèce trece pe lângă un dulăpior în care sunt expuse fiole lucitoare și aurii. Fiul mai mare, de cincisprezece ani, slab, își roade unghiile și își mușcă buzele, clătinând din capul acoperit tot cu bandaje. Lângă el, trântită pe un taburet, stă Marilyn (doisprezece ani, un pic cam grăsuță), moleșită toată – un căscat de-al ei ar înghiți lumea întreagă. Mishima trage oblonul de fier de la intrare și stinge câteva neoane. Mama deschide un sertar de sub casa de marcat și scoate două foi dintr-un carnet de comenzi, pe care le despăturește :

— Uită-te la desenul lui Marilyn, cât de întunecat e ! Și uite-l și pe al lui Vincent : gratii în fața unui zid de cărămizi ! Așa mai zic și eu ! Băiatul ăsta a priceput ceva din viață ! E anorexic, săracul, și așa de tare îl doare capul, încât crede că o să-i explodeze dacă nu-l bandajează... Dar e artistul familiei, e Van Gogh al nostru !

Și mama îl dă exemplu :

— Are sinuciderea-n sânge, pe când tu, Alan...

Vincent, cu degetul mare în gură, se ghemuiește lângă maică-sa :

— Mamă, aș vrea să mă-ntorc în pântecele tău...

— Știu, știu, îi răspunde ea, mângâindu-i bandajele moi. Apoi se mai uită o dată la desenul lui Alan :

— Dar fetișcana asta cu picioare lungi care mișună pe lângă casă cine e ?

— E Marilyn, răspunde băiețelul de șase ani.

Auzind asta, fata cea grasă și cocârjată își ridică leneș chipul aproape ascuns de păr, iar nasul i se înroșește deodată. Maică-sa se miră :

— Și de ce ai făcut-o drăguță și așa de ocupată ? Știi bine că ea spune mereu că-i urâtă și nu-i bună de nimic.

— Mie mi se pare frumoasă.

Marilyn își acoperă urechile cu palmele, sare de pe taburet și aleargă țipând spre fundul magazinului, spre scările care duc la apartamentul de deasupra.

— Și uite că a mai făcut-o și pe soră-sa să plângă! urlă mama, pe când Mishima stinge ultimele neoane din prăvălie.

3

— După ce jeli moartea lui Antonius, regina Egiptului își puse o cunună de flori și porunci să i se pregătească baia...

Așezată pe patul lui Marilyn, Lucrèce îi spune fetei povestea de noapte-bună: sinuciderea Cleopatrei.

— După baie, regina se așeză la un ospăț îmbelșugat. Un om sosi atunci din afara orașului, aducând un paner pentru Cleopatra. Paznicii îl întrebară ce e în paner, iar el îl deschise, dădu la o parte frunzele de deasupra și le arătă că înăuntru sunt smochine. Paznicii se minunară de cât de mari și de frumoase erau, iar omul zâmbi și le zise că pot lua și ei câteva. Încredințați că nu e nimic necurat la mijloc, îl lăsară să intre.

Marilyn, întinsă pe spate, cu ochii înroșiți, se uită în tavan, ascultând vocea blândă a mamei ei, care spunea mai departe povestea:

— După ospăț, Cleopatra luă o tăbliță pe care o scrisese și o pecetluise dinainte și i-o trimise lui Octavian. Apoi dădu poruncă să iasă toată lumea din încăpere, în afară de o servitoare de-a ei.

Marilyn închise ochii. Răsufla mai liniștit acum...

— După ce rupse pecetea și citi rugămințile Cleopatrei de a fi îngropată alături de Antonius, Octavian înțelese totul pe dată. Se gândi să alerge el însuși în ajutor, apoi trimise câțiva oameni să vadă ce se întâmplase... Nenorocirea se petrecuse atât de repede, încât paznicii palatului rămaseră tare uluiți când îi văzură. Când deschiseră ușa, o găsiră pe Cleopatra întinsă pe un pat de aur și înveșmântată în straie împărătești. Servitoarea, pe nume Iras, îi așeza diadema în păr. Unul dintre paznici, supărat, îi zise: „Cât e de frumoasă, Iras!", iar ea îi răspunse: „Da, e frumoasă, că doar e urmașa atâtor regi!" Vipera, adusă odată

cu smochinele, fusese ascunsă sub fructe la dorința Cleopatrei, care voise să primească mușcătura fără să-și dea seama. Dar, dând smochinele la o parte, o văzuse și spusese: „Iat-o", apoi își dezgolise brațul, întinzându-l spre ea.

Marilyn deschide ochii, ca hipnotizată. Mama îi mângâie părul și își încheie povestea:

— Pe brațul Cleopatrei s-au descoperit două înțepături ușoare, abia ghicite. Octavian, pe care moartea reginei îl adusese la disperare, nu putea să nu admire noblețea sufletului ei. Dădu poruncă să fie înmormântată alături de Antonius, cu toată pompa regală.

— Dacă *elam* eu acolo, făceam pantofi din *șalpele* ăla, să se ducă Marilyn cu ei la discotecă, să danseze pe *Kult* Cobain! spune Alan, răsărit în deschizătura ușii de la camera surorii lui.

Lucrèce se întoarce repede, încruntată, și se răstește la el:

— Treci la culcare! Nu te-a întrebat nimeni nimic!

Apoi, ridicându-se din pat, îi promite fetei:

— Mâine seară o să-ți povestesc cum s-a aruncat Sapho de pe o stâncă înaltă, de dragul unui păstor cu ochi frumoși…

— Mamă, fonfăi Marilyn, când o să fiu mare, o să mă duc la discotecă să dansez cu băieții?

— Bineînțeles că nu, nu-l asculta pe fratele tău. Spune numai prostii. Cum îți închipui c-ar vrea cineva să danseze cu o balcâză, cum zici tu că ești? Hai, culcă-te, și să ai numai coșmaruri! E mult mai bine!

Lucrèce Tuvache intră solemn în dormitorul matrimonial, când din magazin se aude soneria de urgență.

— Ah, așa e, ținem și noaptea deschis… suspină Mishima. Mă duc eu.

Coboară scările pe întuneric, mormăind nemulțumit:

— Oof, nu văd nimic! Să-ți rupi gâtul, nu alta!

De pe treptele de sus se aude vocea lui Alan:

— Tata, în loc *să înjuli* pe *întunelic*, mai bine apasă pe *întlelupătol*!

— Da, domnu' Știe-tot, dai tu sfaturi tot timpul!

Dar Mishima îl ascultă pe fiu și izbutește, la lumina becului chior de pe scară, să ajungă în prăvălie, unde aprinde un rând de neoane.

În cameră, nevasta îl așteaptă sprijinită de o pernă, cu o revistă în mână.

— Cine era?

— Habar n-am, un disperat cu un revolver gol. Am găsit ce-i trebuia în cutiile cu muniție din fața ferestrei; acum poate să-și tragă un glonț în cap. Tu ce citești?

— Statisticile de anul trecut: o sinucidere la fiecare patruzeci de minute, o sută cincizeci de mii de tentative, douăsprezece mii de morți. E enorm…

— Da, e enorm câți oameni dau colțul. Bine că suntem aici… Stinge-ți lumina, dragă.

— Stinge-o și tu, iubire.

De dincolo de un perete subțire se aude vocea lui Alan:

— Vise plăcute, mama. Vise plăcute, tata.

Părinții oftează adânc.

4

— Alo, da, magazinul de sinucideri!

Doamna Tuvache, îmbrăcată cu o cămașă roșie ca sângele, ridică receptorul și îi cere interlocutorului să aștepte: „Nu închideți, vă rog!" Tocmai îi dădea restul unei cliente cu fața răvășită, care iese ținând în mână sacoșa de plastic biodegradabil pe care se poate citi, pe o față, *Magazinul de sinucideri*, iar pe cealaltă, *V-ați ratat viața? Cu noi, moartea e un succes!*. Lucrèce o salută – „Adio, doamnă!" – și revine la telefon:

— Alo? A, dumneavoastră sunteți, domnule Chang! Bineînțeles că-mi aduc aminte: ați cumpărat o frânghie de la noi azi-dimineață, nu? Vreți să ne... Ce anume? Nu se aude prea bine (clientul sună probabil de pe un mobil). Să ne invitați la înmormântarea dumneavoastră? Vai, ce drăguț! Și când ați programat-o? A, aveți deja funia de gât? Atunci, haideți să vedem: azi e marți, mâine, miercuri, înseamnă că înmormântarea va fi joi. Nu închideți, mă duc să-l întreb pe soțul meu...

Strigă spre celălalt capăt al magazinului, unde se află raionul de produse proaspete:

— Mishima! E domnul Chang la telefon. Îl știi, administratorul din Cartierul Religiilor Uitate... Ba da, îl știi, cel de la turnul lui Mahomed. Vrea să ne invite la înmormântarea lui, joi. Nu tot joi vine și agentul de vânzări de la compania *Moartea în vacanță*? A, vine joia ailaltă. Atunci e bine.

Se întoarce la telefon:

— Alo? Domnule Chang? Alo! (Apoi închide, constatând): Frânghia nu-i prea sofisticată, dar uite că e eficace. Să ne gândim să mai comandăm niște cânepă. Doar se apropie sărbătorile! A, Marilyn, hai să-ți arăt ceva!

Marilyn Tuvache are acum șaptesprezece ani. E bleagă și mare, cu sâni greoi. Îi e rușine de corpul care parcă îi pune piedică. E îmbrăcată cu un tricou prea strâmt, care o face să arate ca un caltaboș. Tricoul are pe piept un dreptunghi alb cu chenar negru, în care scrie: VIAȚA UCIDE.

Cu pămătuful în mână, șterge alene praful de pe o etajeră pe care sunt expuse lame de ras pentru tăiat venele. Unele sunt foarte ruginite. Lângă ele, un cartonaș: *Chiar dacă nu tăiați prea adânc, tot vă alegeți cu un tetanos.* Mama îi zice:

— Du-te la florăria *Tristan și Isolda* și cumpără o coroană de mort, dar una mică, da? Și spune-le să scrie așa pe panglică: *Pentru domnul Chang, clientul nostru, din partea Magazinului de sinucideri.* La înmormântare o să vină sigur mulți vecini ai lui din turnul lui Mahomed și o să-și spună: Uite că administratorul nostru nu s-a păcălit deloc! Ne mai facem și noi un pic de publicitate. Hai, du-te! Tot mă-ntrebi tu mereu: ce să mai fac, mamă? După aia să-i duci coroana noului paznic de la cimitir.

— Of, numai eu să fac treburile de servitoare! Nu-s bună de nimic! Dar băieții de ce nu se duc?

— Vincent inventează la el în cameră, iar Alan stă afară, cu ochii-n soarele ăsta de toamnă. Se joacă cu vântul, stă la taclale cu norii. La unsprezece ani... Zău dacă băiatul ăsta e sănătos la cap! Hai, te duci?

Marilyn Tuvache aruncă o ocheadă spre bărbatul cu care tatăl ei stă de vorbă în spate.

— De ce nu se uită și la mine clienții frumoși? Ce mi-ar plăcea să mă bage și pe mine-n seamă...

— Of, ce proastă ești! Crezi că vine cineva aici să se distreze? Hai, șterge-o!

— Mamă, dar noi de ce nu putem să ne sinucidem?

— Ți-am mai spus de o sută de ori: pentru că nu se poate. Cine ar mai avea grijă de magazin? Familia Tuvache are o misiune pe pământul ăsta! În fine, când zic familie nu mă refer la Alan, desigur. Hai, pleacă odată!

— Bine... Ăăăăă... Mda...

— Săraca grăsană...

Mama iese de după tejghea, înduioșată de fata ei lălâie care se îndreaptă greoi și legănat spre ușă.

— Așa eram și eu la vârsta ei: moale și mârâită. Mă simțeam proastă ca noaptea, până-n ziua în care l-am cunoscut pe Mishima.

Își trece degetul pe marginea etajerei, culegând un fir de praf.

— Și tot așa, nu dădeam cu cârpa prin colțuri, nici să mă tai...

Ia pămătuful și se apucă să curețe ce lăsase fiică-sa, mutând cu grijă fiecare lamă de ras.

La piciorul scării care urcă spre apartament, lângă raionul de produse proaspete, Mishima, doar în vestă, își laudă din răsputeri marfa în fața unui bărbat vânjos, mai înalt ca el:

— Dacă-mi cereți ceva original și viril, n-am decât un răspuns: *seppuku*. Ageamiii îi zic harachiri, dar e un termen argotic. Bine, nu-l recomand oricui, e o chestie de sportivi! Dar vă văd bine făcut, sigur sunteți sportiv, nu? Ce meserie aveți... Scuze, având în vedere c-ați venit la noi, ar trebui să vă întreb altfel: ce meserie aveați?

— Profesor de sport la Liceul Montherlant.

— Ei, vedeți, ce vă spuneam?

— Nu mai suport să-mi văd nici colegii, nici elevii...

— Da, cu copiii e tare greu, recunoaște Mishima. Și noi, cu ăsta mic...

— Eu mă gândeam la benzină sau la napalm...

— A, da, nici să-ți dai foc pe iarba din fața școlii nu-i rău deloc, e de acord negustorul. Găsiți la noi tot ce vă trebuie, dar, să recunoaștem, un *seppuku*... În fine, nu vreau să vă pun la cheltuială, dumneavoastră știți mai bine.

Profesorul de educație fizică și sport se codește:

— Să-mi dau foc, să-mi fac harachiri...

— *Seppuku* se numește, îl corectează Mishima.

— Am nevoie de multe materiale?

— De un chimono de samurai pe măsura dumneavoastră. Cred că mai am un XXL pe undeva. Și, bineînțeles, de sabia *tanto*. Se spun multe despre ea, dar, uitați, nu-i decât o sabie mai scurtă, minimizează Mishima lucrurile, luând de pe perete o armă albă (e drept, cam lungă), pe care i-o întinde clientului. Le ascut chiar eu. Ia puneți mâna pe tăișul ăsta. Intră ca-n brânză!

Proful de sport privește cam strâmb lama care lucește, în timp ce Mishima îi arată un chimono pe care tocmai l-a scos dintr-o cutie de carton.

— Fiu-meu cel mare a avut ideea să coasem pe față o cruce de mătase roșie, ca să știe omul unde să înfigă sabia. Vedeți dumneavoastră, uneori ținteşti prea sus, în stern, și nu intră, sau prea jos, în pântece, și-acolo nu faci nimic, doar îți crapă apendicele.

— E scump? se interesează profesorul.

— Trei sute de euro-yeni cu totul.

— Of, totuși... Se poate plăti...

— În rate? întrebă negustorul. La noi? Glumiți! De ce nu-mi cereți și-un card de fidelitate!

— Păi e o investiție, nu?

— Da, bineînțeles, e mai scump decât un bidon de napalm, dar până la urmă pe altceva n-o să mai dați banii... Fără să mai punem la socoteală că *seppuku* e o sinucidere de aristocrat. Și nu vă spun asta doar fiindcă părinții mei m-au botezat Mishima.

Clientul tot se codește.

— Mi-e cam frică să nu dau înapoi... mărturisește profesorul depresiv, cântărind în mână sabia *tanto*. Nu asigurați și servicii la domiciliu?

— Ei, asta-i bună! se indignează Mishima. Nu suntem asasini, totuși! Vă dați seama că e interzis. Noi furnizăm tot ce trebuie, și clientul se descurcă singur. E treaba lui. Suntem la dispoziția dumneavoastră, să vă vindem produse de calitate, mai zice, conducându-l spre tejghea.

Și, împăturind cu grijă chimonoul, îl bagă într-o sacoșă, împreună cu sabia *tanto*.

— Prea mulți fac treaba ca niște ageamii... Știați că din o sută cincizeci de mii de persoane care încearcă să se sinucidă, o sută treizeci și opt de mii dau greș? Oamenii ăștia rămân handicapați, în scaune cu rotile, desfigurați pe viață. Pe când

cu noi… Sinuciderile noastre sunt garantate! Mori sau primești banii înapoi! Haideți, haideți, un atlet ca dumneavoastră n-are cum să regrete o asemenea alegere! Trageți o dată aer în piept și hop! Și-apoi, cum zic eu mereu, nu mori de mai multe ori. O dată și bine!

Mishima ia banii de la profesorul de educație fizică și sport, apoi, dându-i restul, adaugă:

— Uitați, vă vând un pont din interior…

Privește cu atenție în jur, ca să se asigure că nu-l aude nimeni.

— Când vă apucați de treabă, în sufrageria de-acasă, așezați-vă în genunchi pe podea. În felul ăsta, chiar dacă lama nu intră prea adânc – fiindcă un pic tot o să vă înțepați –, dacă sunteți în genunchi o să cădeți pe burtă, și-atunci sabia o să intre până-n prăsele. Gândiți-vă ce-o să spună prietenii, când o să vă găsească! A, n-aveți prieteni? Atunci legistul, ce-o să zică legistul: „Uită-te la el, nu s-a-ncurcat deloc!"

— Mulțumesc, zice încet profesorul, îngrozit de ce are de făcut.

— N-aveți pentru ce, asta ne e meseria. La dispoziția dumneavoastră.

5

— Lucrèce, poți să vii puțin?

Doamna Tuvache își face apariția deschizând o ușiță de sub scara din fundul magazinului. O mască de gaze îi acoperă cu totul fața, de la gât până în vârful capului. Ovalele translucide din dreptul ochilor și botul uriaș al filtrului o fac să semene cu o muscă înfuriată.

Poartă halat alb și mănuși chirurgicale. Se apropie de soțul ei, care, în fața unei cliente, începe să-i explice:

— Uite, doamna ar vrea ceva feminin…

— Boh-boh boh-boh… spune capul de muscă al doamnei Tuvache. Dându-și seama că nu-și scosese echipamentul de protecție, începe să desfacă repede curelele harnașamentului. Cu masca de gaze în mână, o ia de la capăt: A, ceva feminin ar fi otrava. Nu există mai feminin de-atât! Tocmai ce pregăteam în cămară…

Își scoate și halatul și așază totul pe tejghea, lângă casa de marcat.

— Otravă… Ia să vedem, ce aș putea să vă ofer? Preferați o otravă de contact – o atingeți și ați murit –, una de inhalat sau una de înghițit?

— Păi… se încurcă femeia, care nu se aștepta la o asemenea întrebare. Care e mai bună?

— Otrava de contact e mai rapidă, îi explică Lucrèce. Avem acid de țipar albastru, otravă din broască aurie, stea-de-seară, molima-elfului, jeleu funest, groaza-cenușie, ulei-de-leșinătură, otravă de pisică de mare… Nu-s toate aici, mai avem câteva și în raionul de produse proaspete, mai zice negustoreasa, în fața dulăpiorului cu fiole.

— Cea de inhalat cum arată?

— E simplu, deșurubați capacul și respirați. Avem apă de joc-nebun, răsuflarea-spânzuratului, nor-galben, toxină de deochi, suflarea-deșertului...

— Nu știu ce s-aleg, iertați-mă, vă pierdeți timpul cu mine... se scuză clienta.

— Nu vă faceți griji, o liniștește Lucrèce. E normal să nu alegeți imediat. De înghițit avem mierea-amețelii, care vă face pielea roșie fiindcă ajungeți să transpirați sânge.

Clienta se strâmbă.

— Dar, în două vorbe, de ce vreți să cumpărați de la noi?

— Mi-a murit cineva foarte apropiat, la care mă gândesc tot timpul. Să vin să cumpăr de la dumneavoastră mi s-a părut singura soluție ca să-l uit.

— A, da? Atunci vă recomand stricnina. E un extract de nucă vomică, turta-lupului. Imediat ce-o înghițiți, vă pierdeți memoria... Nu mai simțiți nici suferința, nici părerile de rău. Apoi vine paralizia, care vă cuprinde treptat tot corpul. Până la urmă, muriți sufocată și fără să vă aduceți aminte de nimic. E exact ce vă trebuie.

— Nucă vomică... repetă doamna în doliu, frecându-și cu palmele pleoapele obosite.

— Dacă preferați să vă duceți simțind toată tristețea, puteți să vă preparați singură otrava. Multe femei aleg să-și mai macine o dată durerea, pregătindu-și pe îndelete moartea. De pildă, digitalina: se pisează petalele de degetar roșu, pe care le găsiți la noi, la raionul de produse proaspete. Le știți? Sunt niște flori care cresc în ciorchini și se lasă în jos, ca mâinile oamenilor sfârșiți. Când ați obținut o pulbere fină, puneți un pic de apă și fierbeți amestecul până dă în clocot. Apoi îl lăsați să se răcească – așa o să aveți timp să vă suflați nasul și să scrieți o scrisoare în care să explicați de ce-ați făcut ce-ați făcut – și îl strecurați. Se pune iarăși pe foc, până se evaporă lichidul. Se obține o sare cristalină, de culoare albă, pe care o înghițiți. Avantajul e că-i ieftină: 2,50 mănunchiul! Avem și liane din care se extrage curara, boabe de ilice pentru teobromină...

Clienta, zăpăcită de atâtea denumiri, nu mai știe ce să zică.

— Dumneavoastră ce ați lua?

— Habar n-am! spune cu părere de rău Lucrèce, privind în gol cu ochii ei frumoși și gravi. Deodată parcă nici nu mai este în magazin.

— Suntem și noi deprimați, am avea și motive să lăsăm totul baltă, dar, dacă ne-am încerca produsele pe pielea noastră, atunci ultimul ar trebui să tragă obloanele prăvăliei. Și ce s-ar face clienții?

Apoi doamna Tuvache pare că revine pe pământ.

— Ce știu e că cianura usucă limba și dă o senzație neplăcută, așa că eu îi adaug, când o prepar, câteva frunzulițe de mentă răcoritoare... Da, în magazinul nostru găsiți și bonusuri ca acesta! Mai avem și cocktailul zilei! Chiar, ce am preparat eu oare pentru azi?

Se întoarce către tăblița de ardezie de la fereastră, pe care e scris cu creta: *Cocktail Moș Ene.*

— A, desigur, *Moș Ene*! De ce nu m-am gândit? Am fost cam zăpăcită zilele astea. Doamnă, dacă tot ezitați între otrăvurile de atins, de inhalat și de înghițit, vă propun un amestec din toate trei: are și mătrăgună, și jeleu funest, și suflarea-deșertului. Astfel, orice v-ați hotărî să faceți în ultimul moment – să beți cocktailul, să-l atingeți sau să-l inhalați –, jocurile vor fi făcute.

— Bine, atunci o să-l iau pe ăsta, se hotărăște doamna.

— N-o să regretați! Of, unde mi-e capul, era să vă zic: „Și să-mi spuneți cum a fost..." Copilul ăsta mă dă gata! suspină Lucrèce, făcând un semn cu capul spre Alan, care stă lângă raftul cu frânghii, cu mâinile pe cap și picioarele încrucișate. Aveți copii, doamnă?

— Tocmai, că aveam unul singur. A venit într-o zi la dumneavoastră să cumpere un glonț pentru o carabină de 22.

— Ah!

— Vedea totul în negru. N-am știut cum să-l cresc să fie fericit...

— E, noi nu putem să zicem așa despre băiatul nostru cel mic, spune doamna Tuvache supărată. El vede viața în roz, vă dați seama, doamnă? Ca și cum ar avea de ce! Habar n-avem

cum a fost posibil așa ceva. Și vă asigur că l-am crescut exact ca pe ceilalți doi! Ei sunt depresivi, cum e și normal, dar cel mic nu vede decât partea bună a lucrurilor, oftează Lucrèce, făcând un gest cu mâna care îi tremură de indignare. Îl obligăm să se uite la știrile de la televizor, ca să-l demoralizăm, dar dacă vede, de pildă, un avion care se prăbușește cu două sute cincizeci de pasageri și nu scapă decât trei, el zice (îl imită): „Uite, mama, ce *dăguță* e viața, au căzut trei oameni din cer și n-au avut nimic!" Nu mai putem, nici eu, nici soțul! Vă rog să mă credeți, câteodată ne vine să luăm și noi niște *Moș Ene*, dacă ar avea cine să se ocupe de magazin!

Clienta, nedumerită, se apropie de Alan:

— El e...

Băiețelul își întoarce căpșorul blond și cârlionțat spre ea. Are gura lipită cu un leucoplast uriaș, pe care cineva a desenat cu stiloul o strâmbătură urâtă și o limbă scoasă. Pare din cale-afară de răutăcios așa, cu colțurile gurii trase în jos.

Maică-sa, împachetând fiola de *Moș Ene*, îi explică femeii:

— Strâmbătura asta i-a desenat-o fratele lui mai mare, Vincent. Nu-mi prea place că i-a pus și limba scoasă, dar e mai bine așa, decât să-l auzim toată ziua chicotind că viața e frumoasă...

Clienta se uită mai bine la leucoplastul roz. Chiar dacă e bine lipit de buze, tot se cunoaște că, pe dedesubt, copilul zâmbește larg. Lucrèce îi întinde sacoșa femeii:

— Acum e pedepsit. L-au întrebat la școală ce-nseamnă sinucigaș și el a răspuns: un sinucigaș e un om pe care-l dor sinusurile...

6

Corpul descărnat al lui Vincent se pierde într-un veșmânt arăbesc cenușiu, brodat cu desene de explozibili: batoane de dinamită și sfere de bombe negre, cu fitilurile aprinse, care scot scântei galbene și verzi. Vincent are douăzeci de ani. În camera lui, pereții sunt goi. Vincent stă cu coatele pe o masă doldora de hârtii, în fața unui pat îngust, cu spatele sprijinit de un perete fals. În mână îi tremură un tub de lipici. Băiatul cel mare al familiei Tuvache poartă o barbă scurtă, roșcată și țepoasă. Are arcade pronunțate și sprâncene zbârlite. Respiră greu și zgomotos, uitându-se în gol. Se vede pe fața lui cât de chinuit îi e sufletul. Craniul îi e în întregime acoperit de bandaje – suferă și acum de dureri de cap groaznice. Buza de jos e aproape toată acoperită de coji maronii, fiindcă s-a obișnuit să și-o muște până la sânge, iar cea de sus e de un roșu-aprins și delicată. O gâlmă se înalță în mijlocul ei, ca o cupolă sângerie de circ. Pe masă se întinde o machetă lugubră, iar în spate, dincolo de peretele fals, se aude un cântecel:

— *Dir-la, dir-la-da-da!*

Cu un pumn zdravăn, Vincent zdrobește macheta de pe masă.

— Mamăăăăă!!!

— Ce mai e? strigă mama din bucătărie.

— Alan pune cântece vesele!

— Of, of, of, copilul ăsta... Mai bine nășteam niște vipere făcute ghem decât să cresc la sân așa o bătaie de joc! blestemă Lucrèce, venind pe hol și deschizând ușa de la camera fiului mai mic. Nu te mai potolești odată? De câte ori să-ți spun că nu vrea nimeni s-audă porcăriile tale de cântece vesele? Da' niște marșuri funebre strică? Știi foarte bine că frate-tău nu suportă s-audă muzica asta! Imediat îl apucă durerea de cap, continuă

mama, deschizând și cealaltă ușă, de la camera lui Vincent. Pe masă, macheta e făcută zob. Ah, uite ce-ai făcut cu muzica ta, uite ! Bravo ție ! Cred că ești mândru de tine acum !

Apare și tatăl copiilor, întrebând la rândul lui : „Ce s-a mai întâmplat ?", ba chiar și Marilyn, abia mișcându-se. Acum stau toți trei (mama, tata și sora) în jurul lui Vincent.

— S-a întâmplat că fiu-*tău* a mai făcut o ispravă de-ale lui ! țipă Lucrèce.

— Nu e fiu-*meu*, răspunse tatăl. Fiu-*meu* e Vincent. El, da, e un adevărat Tuvache.

— Și eu ? întrebă Marilyn. Eu a cui sunt ?

Mishima îl mângâie grijuliu pe Vincent, abia atingându-i capul acoperit de bandaje.

— Ce s-a-ntâmplat ? Ți-ai spart macheta ?

— Ce machetă ? întreabă fata.

Vincent suspină.

— O machetă pentru un parc de distracții pe tema sinuciderilor.

— Cum ?

7

— Ar fi... Ar fi ca un bâlci, dar pentru oamenii care vor să-și pună capăt zilelor. La standul de tir s-ar vinde bilete pentru cine vrea să stea de țintă.

Mishima se așază pe pat.

— Fiul meu e un geniu.

— Ar fi un parc mortal ! Râuri de lacrimi pe alei și pe obrajii clienților ! Miros de cartofi prăjiți și de ciuperci otrăvitoare la grătar... De *amanita phalloides*[1] ! urlă Vincent.

Lucrèce și Marilyn au intrat în atmosferă, adulmecând și ele mirosul de cartofi prăjiți...

— Orgile uriașe Limonaire ar intona toată ziua doar imnuri funerare. Catapultele ar arunca oamenii în aer ca pe niște bolovani, pe deasupra orașului. Aș construi și un parapet gigantic, de pe care să se arunce îndrăgostiții ținându-se de mână, ca de pe stâncile țărmului.

Marilyn își freacă și ea mâinile.

— S-ar auzi râsete îngrozite și scrâșnete de șine într-un tunel cu un tren-fantomă, care ar trece printr-un castel gotic plin de capcane stranii, toate mortale : oamenii ar muri electrocutați, înecați, străpunși de câte o grapă otrăvită care i-ar lovi pe la spate. Prietenii și rudele venite să-i însoțească pe ultimul drum ar pleca acasă cu o urnă personalizată, fiindcă în spatele catapultelor ar fi un crematoriu în care ar cădea corpurile, unul după altul...

— E nemaipomenit ! Mishima e în delir.

— Tata ar alimenta cuptorul crematoriului, mama ar vinde bilete...

[1] Buretele-viperei, cea mai otrăvitoare ciupercă din familia *amanitaceae*.

— Și eu? Eu la ce-aș fi bună? întreabă Marilyn.

Vincent Tuvache se întoarce pe trei sferturi spre soră-sa. Cât de puternică îi e privirea, cu ce forță i se zugrăvește disperarea pe față, dedesubtul bandajelor... Afară, în noapte, izbucnește pentru o clipă lumina de neon a unei reclame, sticlind galben, înnebunitor, prin singura ferestruică a camerei lui întunecoase. Umbrele de pe chipul lui Vincent se fac deodată verzui, iar țepii din barbă devin roz, rotocoale înstelate aruncate cu penelul pe pânză. Supraexpus în cruda lumină artificială, pare aureolat de vibrațiile unei incredibile patimi care-l mistuie. Cei din jurul lui se simt zguduiți de strigătul lui mut, sfâșietor. Lumina se schimbă la fel de brusc și se face roșie. Vincent își lăsă capul în jos și răsuflă din greu, ca prins sub explozia unei bombe:

— Ar fi ca atunci când visez și mă trezesc, și iar adorm și iar visez același vis, aceeași feerie, în același decor...

— Te gândești de mult timp la el? îl întreabă mama.

— Pe alei, angajații s-ar plimba în costume de Baba Cloanța și le-ar dărui fetelor mere otrăvite: „Luați și gustați, domnișoară, e mărul dragostei..." Și-ar pleca mai departe.

— Aș putea face eu asta, propune Marilyn. Sunt urâtă.

Băiatul cel mare le povestește apoi, în amănunt, toate planurile lui: scaunele din Roata Mare s-ar răsturna la douăzeci de metri înălțime, iar montagne-russe-ul ar fi incomplet, fiindcă șinele lui ascendente, după o coborâre vertiginoasă, s-ar opri brusc în plin salt. Le arătă și ce mai avea din macheta pe care o zdrobise adineaori cu pumnul.

Alan iese din camera lui și se oprește în fața ușii deschise, pocnind din degete și fredonând vesel:

— *Don't worry, be happy...*

Maică-sa se întoarce îngrozită, cu pumnii strânși, gata să blesteme iar. Degețelele lui Alan, pocnind ca niște castaniete, parcă îi aruncă în hăuri pe ea și pe soțul ei.

8

— În fine, domnule agent, noi nu ne doream și al treilea copil, dacă vreți să ne credeți. S-a născut din greșeală, fiindcă am încercat un prezervativ găurit: știți, din cele pe care le vindem clienților care vor să moară din cauza bolilor venerice.

Lucrèce dă din cap, exasperată de un asemenea ghinion:

— Spuneți și dumneavoastră, vrem să-ncercăm și noi o dată un produs de-al nostru și uite ce se-ntâmplă...

— A, da, prezervativele de la *Moartea în vacanță* sunt garantate: lasă să treacă tot! Ar fi trebuit s-aveți încredere, răspunde agentul de vânzări.

— Totuși...suspină mama lui Alan. Băiețelul tocmai intră în magazin.

— Bună *jiua*, mama! Bună *jiua*, tata! Bună *jiua*, domnule! Vine într-un suflet către agent și îl sărută pe amândoi obrajii. Ați văzut, ce bine, plouă! Nu strică niciodată un pic de ploaie, nu?

— Cum a fost la școală? îl întreabă maică-sa.

— Foarte bine! La ora de muzică am cântat și i-am făcut să râdă pe toți colegii mei.

— Poftim, ce vă spuneam? se întoarce mama către agentul de vânzări.

— E adevărat că nu pare-n regulă... recunoaște agentul, ștergându-se apăsat pe obraji. Măcar ceilalți doi nu sunt tot așa...

— Nu, ei ar fi trecut mormăind pe lângă dumneavoastră, v-ar fi îmbrâncit și s-ar fi dus în treaba lor fără să-și ceară scuze. Cel mare, chiar dacă nu prea are poftă de mâncare, ne aduce numai satisfacții: stă toată ziua închis în camera lui. Marilyn, săraca, o să-mplinească în curând optsprezece ani. Se simte

grasă și crede că nu-i bună de nimic. Îi e mereu cald, transpiră tot timpul. Își tot caută locul.

— Hm, hm... bombăne agentul de vânzări de la *Moartea în vacanță*, scoțând un carnet de comenzi din servietă.

Apoi zice, aruncând priviri curioase prin magazinul pe care îl vede prima oară:

— Aveți o prăvălioară tare simpatică. Mai ales în locul ăsta, singuri printre atâția zgârie-nori... Chiar e cel mai drăguț magazin de pe Bulevardul Bérégovoy[1]! Și aveți și o fațadă foarte nostimă. La ce folosește turnulețul ăla de pe acoperiș? Seamănă cu o clopotniță sau cu un minaret. Ce era aici înainte, o biserică, o capelă?

— Sau o moschee, ori poate un templu. Nu mai știe nimeni, răspunde femeia. La etaj, de-a lungul culoarului, toate dormitoarele, sufrageria și bucătăria au fost probabil chilii. Pe urmă, pe palier, în stânga, mai e o ușiță care dă spre o scară de piatră tocită, îngustă și întortocheată, care duce la turn, dar pe care n-o mai folosește nimeni. Jos, în fund de tot, e odăița care cred c-a fost sacristia: acolo pregătesc eu otrăvurile.

Agentul ciocăne de câteva ori într-un perete care sună a gol.

— Ați pus rigips peste tot? Se uită apoi la vitrine, vorbind în barbă: Vitrină dublă la mijloc, alte două simple pe fiecare dintre pereții laterali... Marmură de Delft, ca pe vremuri, iluminat de morgă, frumos, bine aerisit, sobru, marfă pe alese... Ia uite, vindeți frânghiile cu ștreangul gata făcut...

— Da, tocmai voiam să vă mai comandăm niște cânepă, spune Mishima, care tăcuse până atunci. Îmi place să le împletesc seara, când stau la televizor și mă uit la seriale. Și-apoi, clienții apreciază tot ce e făcut de mână. Am comandat într-un an niște frânghii făcute la mașină și-au căzut oamenii de pe taburete.

— Cât vreți, un balot? începe agentul să noteze.

[1] Pierre Bérégovoy (1925-1993), fost prim-ministru francez, care s-a sinucis după ce partidul său a pierdut alegerile legislative.

— Și mai puneți și niște cianură, spune Lucrèce, din fața raftului din stânga, cel cu fiole. Mai am doar un pic. Și un sac de cincizeci de kilograme de șoricioaică.

— Și un chimono măsura XXL, adaugă Mishima.

Agentul își notează produsele, tot plimbându-se prin magazin. Se oprește uimit în fața raionului cu produse proaspete:

— Aici nu prea mai aveți nimic! Două-trei petale de degetar-roșu, boabe de ilice, cortinară de munte[1], e drept, tare frumoasă, *galerina marginata*[2]... Dar nu prea văd animale în cutii cu capacul perforat, ca să intre aerul...

— A, noi am avut mereu probleme cu animalele, recunoaște Mishima. Am avut și broaște aurii, și șerpi trigonocefali[3], și păianjeni văduva-neagră... Numai că, vedeți dumneavoastră, îi explică el agentului, chestiunea e că oamenii se simt așa de singuri, încât ajung să îndrăgească până și animalele veninoase pe care le vindem noi. Și bestiile, ca să vedeți, simt asta și nu-i mai mușcă. Odată, îți mai aduci aminte, Lucrèce, o clientă care cumpărase de la noi un păianjen veninos migala s-a întors într-o zi în magazin. Am rămas mască. Și ea, ce să vezi, mă-ntreabă dacă ținem andrele! Prima dată am crezut că vrea să-și scoată ochii. Aș, voia să tricoteze niște ciorăpei gri pentru păienjenița ei, pe care o botezase Denise! Se împrieteniseră la cataramă, o căra după ea în geantă, ba chiar a scos-o și a lăsat-o să i se urce pe mână. Eu i-am zis: „Da' puneți-o, doamnă, la loc!", și ea, nimic, o apucase râsul: „Denise mi-a redat cheful de viață!"

— Altă dată, intervine Lucrèce, un client depresiv a cumpărat un șarpe din cei care scuipă venin. Ei, ca să vedeți, nu l-a scuipat niciodată, s-a lăsat domesticit, iar clientul a început să-l strige Charles Trenet[4]! Nu putea să-i zică Adolf?! Uite, noi

[1] *Cortinarius orellanus*, ciuperci din familia *cortinarius infractus*, foarte otrăvitoare.
[2] Ciupercă toxică din familia *galerina*.
[3] Specie de șerpi veninoși, înrudiți cu viperele.
[4] Cântăreț francez din anii '40-'50, celebru pentru melodii precum *La Mer*, *Y'a d'la joie* sau *Boum!*.

ne-am botezat copiii după sinucigași celebri: Vincent vine de la Van Gogh, Marilyn ca actrița...

— Și Alan, de la ce vine? întreabă agentul.

— Măcar să-și fi botezat șarpele Nino Ferrer[1], își continuă gândul Lucrèce, atunci am mai fi înțeles și noi.

— Nu, animalele nu sunt o afacere bună, zice și Mishima. Când scapă, broaștele aurii țopăie prin tot magazinul. E tare greu să le aduni, trebuie să folosești o plasă, fiindcă, dacă le atingi, ai murit pe loc. N-o să mai aducem animale. Chiar nu știu ce-o să facem cu raionul de produse proaspete.

Așezat pe o treaptă a scării care duce spre apartament, micul Alan se joacă. Are un tub de plastic cu un inel la capăt, în care suflă. Baloanele de săpun plutesc în toate direcțiile, urcă și coboară, strălucind în mii de culori, prin tot Magazinul de sinucideri. Unele ajung, nepăsătoare, prin rafturile de lângă pereți. Mishima le urmărește, sucindu-și gâtul.

Un balon mare și scânteietor se sparge cu pocnet chiar în fața agentului de vânzări. Bărbatul se șterge morocănos la ochi și se duce, bombănind, să scotocească prin servieta lăsată pe tejghea.

— Am o idee care s-ar putea să v-ajute cu copilul cu probleme.

— Care copil? Alan?

— Nu, nu, el... Vorbesc de fată. Compania noastră tocmai a scos pe piață un produs care nu e deloc periculos pentru ea.

— Nu-i periculos pentru ea? repetă Lucrèce.

[1] Cântăreț, actor și compozitor de jazz franco-italian, care s-a sinucis împușcându-se în inimă.

9

— Întâi noiembrie[1]... La mulți ani, Marilyn!!!

Mama iese din bucătărie cu o tavă de metal pe care se lăfăie un tort în formă de coșciug. La masa rotundă din sufragerie, Mishima face urări, destupând sticla de șampanie și turnând în paharul fetei:

— De-acum ai cu un an mai puțin de trăit!

Șampania spumegă în cupe. Marilyn Tuvache își pune degetul arătător pe buza paharului și spuma se resoarbe într-o clipă. Tortul tronează, lugubru, în mijlocul mesei, printre resturile de la prânz. Numai farfuria lui Vincent rămâne neatinsă. Tatăl vrea să-i toarne și lui un pahar.

— Nu, tată, mulțumesc. Nu mi-e sete.

Mishima îi pune un strop și lui Alan.

— Hai, bea și tu un pic, suflet mereu vesel! Bea, să sărbătorim majoratul soră-tii, care nu mai e copil, nici adolescentă. Asta-i situația!

Pereții de ciocolată cu lapte ai tortului imită lemnul lăcuit al coșciugelor folosite în crematorii. Capacul negru de cacao, cu decorațiuni bogate, e parcă de acaju. Aproape de capăt, prăjitura-coșciug se desface și se vede un căpșor modelat din pastă roz de migdale, așezat pe o pernă din frișcă. Căpșorul are și păr: spirale din coajă de lămâie, de un galben aprins.

— A, eu sunt! exclamă Marilyn, cu mâinile la gură. Cât e de frumos, mamă!

— Nu e deloc meritul meu, mărturisește modestă Lucrèce. A fost ideea lui Vincent: el l-a desenat. N-a putut să stea când l-am

[1] Ziua tuturor morților.

pregătit, sărăcuțul, fiindcă i se face greață când vede mâncare. Tot el s-a ocupat și de lumânări.

Lumânările sunt în formă de frânghii, răsucite, de culoare bej. Au fost topite puțin, pentru a fi modelate în formă de 1 și 8. Marilyn îl mută pe 1 după 8: „Ce bine ar fi dac-aș avea 81 de ani...", apoi suflă puternic în ele, ca și cum și-ar lua adio de la viață. Mishima aplaudă.

— Și acum, cadourile!

Mama aduce din frigiderul din bucătărie o papiotă care seamănă cu o acadea ambalată.

— Să ne scuzi pentru ambalaj, Marilyn. L-am rugat pe Alan să cumpere hârtie de cadou din aia albă cu chenar negru, ca pentru ferpare, numai că el a venit cu una colorată, cu clovni care râd. Doar îl știi pe frate-tău... Uite, fata mea, asta e din partea noastră, a părinților tăi.

Marilyn, emoționată de atâta sărbătorire, desface pachețelul la capete.

— O seringă? Ce e înăuntru? Seamănă cu apa.

— O otravă puternică.

— O, mamă, tată! Îmi dăruiți în sfârșit moartea? Pot să mă sinucid, pe bune?

— Nu, nu tu! exclamă Lucrèce, ridicând ochii în tavan. Nu tu, ci toți cei pe care o să-i săruți.

— Cum adică?

— Agentul de la *Moartea în vacanță* ne-a arătat lichidul ăsta pe care l-au scos ei pe piață. Ți-l injectezi în venă și nu pățești nimic, numai că în salivă îți rămâne o otravă care o să-i ucidă pe toți cei care o să te sărute. Fiecare sărut al tău o să fie mortal...

— În plus, fiindcă tot îți căutai locul în magazin, completează Mishima, eu și mama ta ne-am gândit să-ți dăm pe mână raionul de produse proaspete. O să stai acolo și o să săruți clienții pe care o să-i sfătuim noi să aleagă modul ăsta de a se sinucide: sărutul morții, *the Death Kiss*!

Marilyn, care stătuse până atunci îngrămădită pe un scaun, se ridică deodată, tremurând de emoție. Tatăl mai adaugă:

— Numai să nu-ți treacă prin cap să ne săruți și pe noi.

— Dar, mamă, cum e posibil să fii otrăvitor, dar să nu te otrăvești și pe tine?

— Cum, animalele nu-s la fel? răspunde, pe un ton de specialistă, maică-sa. Șerpii, păianjenii etc. trăiesc bine-mersi cu moartea-n gură. Ei bine, și la tine o să fie la fel.

Mishima leagă un garou sub cotul fetei și strânge cu putere. Marilyn ciocăne ușor în tubul seringii, împinge pistonul până ce din ac se ivește o picătură și se înțeapă ea însăși în venă, sub privirile lui Alan. Ochii fetei sunt înlăcrimați.

— Din cauza șampaniei... se scuză ea.

— Și voi, băieți, ce cadou îi faceți surorii voastre? întreabă Mishima.

Vincent, numai piele și os, cu capul înfășurat în bandaje, scoate de sub masă un pachet voluminos. În timp ce Marilyn desface hârtia de ambalaj cu clovni, fratele ei îi explică utilitatea acestui dar excentric:

— E o cască de motociclist din fibră de carbon, indestructibilă. I-am blindat viziera și i-am lipit în interior două batoane de dinamită, din care atârnă două fitiluri. Dacă, într-o zi, mama și tata o să ne dea voie să ne sinucidem, îți pui casca, legi cureaua sub bărbie și pe urmă tragi de fitiluri. În felul ăsta îți explodează capul, dar nu murdărești peretele din spate.

— Foarte frumos din partea ta că te gândești și la amănuntele astea, îl aplaudă maică-sa. Mishima îl admiră și el:

— Tot așa era și bunicul meu: inventiv! Cadoul tău care e, Alan?

Băiețelul de unsprezece ani despăturește pe masă un pătrat mare de mătase albă. Marilyn îl înhață și-l strânge, răsucit, în jurul gâtului:

— O, e o sfoară, pot să mă spânzur!

— Nu, nu, surâde Alan, arătându-i cum se face. Trebuie să-l lași mai liber, mai vaporos, să plutească în jurul gâtului ca un norișor. Să-ți coboare pe umeri, pe piept...

— Cum l-ai cumpărat? întreabă mama, tăindu-i lui Vincent o felie din tortul în formă de coșciug.

— Nu, mulțumesc, mamă, zice fiul cel mare.

— L-am plătit eu *singul* din bănuţii de *buzunal*, răspunde Alan.

— De pe tot anul, înseamnă!

— Da.

Lucrèce rămâne cu paleta în aer, deasupra tortului.

— Nu-i văd rostul, zice ea, tăind o altă felie.

— Aşa e, bani aruncaţi în vânt, încuviinţează tatăl.

Privindu-i pe toţi, Marilyn se joacă încet cu şalul de mătase.

— Nu pot să vă sărut, desigur, dar vă îmbrăţişez din tot sufletul meu.

10

S-a făcut noapte. Singură în camera ei, Marilyn stă în picioare în faţa geamului, goală, şi se joacă cu şalul de mătase. Ferestrele ei dau spre Cartierul Religiilor Uitate. De la balcoanele turnului lui Moise, al lui Isus, al lui Zeus şi al lui Osiris cad oameni, ca o ploaie măruntă de toamnă.

Dar Marilyn nu vede nimic. Îşi flutură încet şalul pe lângă ea. Atingerea de mătase îi înfioară umerii şi o face să tremure până în rărunchi. Lasă alba moliciune să îi dezmierde spatele şi fesele, o trage printre coapse şi o aruncă în sus. Şalul pluteşte graţios, ca o primă balerină, şi cade drăgăstos pe faţa îndreptată în sus a fetei negustorilor de la Magazinul de sinucideri. Cu ochii închişi, Marilyn răsuflă încet. Mătasea se ridică din nou, şi din nou Marilyn o ţine pe loc. Îşi înfăşoară un colţ pe pântece şi pe şold, ca nişte braţe de bărbat care ar cuprinde-o. Aaaah... mătasea sună moale şi mângâios ca un tors de pisică, fiindcă mâinile fetei o trec iar printre coapse şi ea se agaţă uşor de perii aspri. Aaaah... Marilyn, care stă de obicei cocoşată şi cu umerii aduşi în faţă, se îndreaptă deodată. Aaaah... Se arcuieşte şi mai mult, iar cadoul lui Alan, ca însufleţit, îi mângâie pieptul şi îi atinge încetişor sânii de care s-a ruşinat întotdeauna (pe nedrept). Sfârcurile i se întăresc, ridicate: are sâni mari, magnifici. Cu mâinile împreunate la ceafă, Marilyn se descoperă uimită în oglinda ferestrei. Şalul îi alunecă la picioare. Când se apleacă să-l ridice i se vede şi fundul rotund, splendid şi el, şi talia doar un pic grăsuţă. Mătasea călătoreşte de jur-împrejurul trupului de o armonie nebănuită şi îi arată cât de frumoasă poate să fie ea, fata dintotdeauna complexată. E cea mai frumoasă din cartier! Nicio fată din Cartierul Religiilor Uitate nu-i ajunge nici până la gleznă (care e şi ea fermecătoare). Ce i-a dăruit fratele ei mai

mic e mai frumos decât un vis… Și șalul își continuă dansul hipnotic și senzual, abia atingându-i pielea. Pleoapele i se strâng, într-un extaz pe care Marilyn nu l-a cunoscut niciodată. Oare ce descoperă acum? Oare devine Monroe? Dintre buzele abia întredeschise se prelinge un fir de salivă… mortală.

11

Deschis din cauză de deces. Plăcuța întoarsă spre trotuar și fixată cu o ventuză pe ușa de la intrare se clatină în ritm cu sunetul care vine din partea de sus a acesteia. Fixat deasupra tocului în chip de clopoțel, un schelet minuscul din tuburi de fier scoate sunetele întunecate ale unui început de recviem. Lucrèce întoarce capul: intră o clientă, o fetiță.

— Ia te uită, nu ești cam micuță? Câți ani ai: doisprezece, treisprezece?

— Cincisprezece, minte adolescenta. Aș dori câteva bomboane otrăvite, vă rog.

— He, he, „câteva" nu se poate! N-ai voie decât la o delicatesă fatală de-ale noastre, una singură! Să nu-ți dea prin gând să le oferi și colegelor de clasă… Nu suntem aci să decimăm tot Liceul Montherlant sau Colegiul Gérard de Nerval! spune Lucrèce, deșurubând capacul unui borcan mare de sticlă, plin cu bomboane. E la fel ca la gloanțele de revolver, nu vindem decât la bucată. Cine-și trage un glonț în cap nu are niciodată nevoie de al doilea! Dacă vrea o cutie întreagă, înseamnă că se gândește la alte prostii, iar noi nu le furnizăm marfă asasinilor. Hai, alege-ți, dar alege bine, da? În borcanul ăsta, jumătate sunt otrăvite, jumătate, nu. Așa ne obligă legea: să le dăm o șansă copiilor.

Fata nu știe ce să aleagă. Sunt acolo gume de mestecat, bomboane Mistral garantat-fără-câștig, ambalate în hârtie, și cochilii Roudoudou de Thanatos: o jumătate de scoică în care e lipită o bomboană acidulată, verde, roșie sau galbenă, pe care trebuie să o lingi mult, pentru că provoacă o moarte lentă. În fața ferestrei sunt aliniate conuri înalte de hârtie: cornete cu surprize, roz pentru fete și albastre pentru băieți. Fata tot ezită; până la urmă, ia o bomboană Mistral garantat-fără-câștig.

— De ce vrei să mori ? o întreabă Alan. Stă lângă maică-sa și desenează niște sori imenși pe o foaie de caiet.

— Fiindcă viața nu merită osteneala să fie trăită, răspunde fata, care este cam de-o vârstă cu fiul cel mic al familiei Tuvache.

— Mă doare gura de cât i-am spus și eu ! intervine Lucrèce, plină de admirație față de tânăra ei clientă. Vezi, ia exemplu de la ea ! îl îndeamnă pe Alan.

Fetița, elevă de gimnaziu după cum se pare, se apropie și începe să îi mărturisească :

— Sunt singură, n-am pe nimeni, nu mă înțelege nimeni pe lumea asta nenorocită... Și maică-mea e varză ! Mi-a confiscat mobilul fiindcă am vorbit câteva ore peste cele incluse în abonament. Da' la ce bun să mai ai telefon dacă nu vorbești la el ? Dacă aș fi avut și eu abonament cu cincizeci de ore incluse, nu l-aș mai fi depășit... În fine, e geloasă că ea n-are cu cine să vorbească și atunci se răzbună pe mine : „Bla-bla-bla-bla-bla-bla ! De ce stai cu orele la telefon cu Nadège ? Nu poți să te duci la ea, că stă vizavi !" Da' ce, n-am dreptul să stau și eu în camera mea ? De ce să ies ? N-am chef să văd soarele lu' pește ! La ce folosește soarele, la nimic... mai zice, uitându-se la desenele lui Alan. E prea cald acolo sus, nimeni nu poate să locuiască pe el.

Se întoarce la casă și își plătește bomboana.

— Maică-mea nu-și dă seama cât timp mi-ar lua să mă-mbrac, să-mi fac părul, să mă machiez înainte să ies. De ce să stau o viață în fața oglinzii, dacă pot să dau telefon ?

Bing-biling, bing-bing-biling, iar se aude începutul de recviem și fata iese din magazin, desfăcându-și bomboana (singurul răspuns la drama ei). Alan sare deodată de pe scaun și o ia la fugă după ea. O ajunge chiar la ieșire, îi smulge bomboana din mână și și-o aruncă, cât ai clipi, în gură. Lucrèce țâșnește de după tejghea, urlând :

— Alan !

Dar nu e decât o glumă. Alan scuipă în rigolă ceea ce ar fi putut să fie o delicatesă fatală, pe când doamna Tuvache, albă la față, îl strânge în brațe :

— O s-o omori pe maică-ta ! O s-o omori cu zile !

Alan își cuibărește căpșorul la pieptul ei, zâmbind.

— Aud cum îți bate inima, mamă !

— Da' eu ? Da' bomboana mea ?

Fata pare atât de năucă, iar viața i se pare probabil atât de nedreaptă, încât doamna Tuvache o lasă să mai aleagă o dată din borcan.

De data asta, eleva ia un Mistral, pe care îl înghite imediat.

— Simți că ți se usucă gura ? o întreabă negustoreasa de la Magazinul de sinucideri. Simți că te arde pe gât șoricioaica ?

— Nu, nimic, numai dulce.

— Nu-i ziua ta azi, clar, recunoaște Lucrèce. Nu mai bine vii tu altă dată ?

— Sau poate te răzgândești, completează Alan.

— Bineînțeles, poate te răzgândești, repetă mecanic maică-sa, căreia nu îi trecuse de tot spaima. Vai de mine, ce tot spun ?

Și, întoarsă în magazin, îl îmbrâncește pe băiatul care râde.

— Tu ești de vină, mă faci să zic toate prostiile !

12

— Oamenii ne-ntreabă mereu de ce i-am pus celui mic numele de Alan. Vine de la Alan Turing.

— De la cine? Doamna grasă, căreia parcă numai îi ninge și îi plouă, e nedumerită.

— N-ați auzit de Alan Turing? A fost un englez care a intrat mereu în conflict cu poliția din cauză că era homosexual. E considerat părintele calculatorului. În al Doilea Război Mondial a avut o mare contribuție la victorie: e cel care a decriptat sistemul *Enigma*, mașina electromecanică criptografică a statului-major german, cu care se transmiteau submarinelor nemțești mesaje de neînțeles pentru serviciile secrete ale aliaților.

— A, da? Nu știam...

— E unul dintre marii oameni uitați de istorie.

Clienta, nehotărâtă, se plimbă prin magazin, cu ochii grei de regrete și fantasme.

— V-am povestit de Alan Turing fiindcă v-am văzut adineaori că vă uitați la tablourile alea mici, agățate unul lângă altul sus de tot, sub tavan, spune Lucrèce.

— De ce e câte un măr pictat în fiecare dintre ele?

— Aici e legătura cu Turing. Inventatorul calculatorului s-a sinucis într-un mod foarte ciudat. Pe 7 iunie 1954, a muiat un măr într-o soluție de cianură și l-a pus pe un gheridon. Mai întâi l-a pictat într-un tablou și pe urmă l-a mâncat.

— Nu mai spuneți!

— Se zice că din cauza asta logoul de la Apple este un măr cu o mușcătură. E mărul lui Alan Turing.

— Uite câte aflu... Măcar să nu mor proastă.

— Iar noi, continuă Lucrèce, care nu uită că-i negustoreasă, noi, la nașterea băiatului mai mic, am făcut acest kit de sinucidere.

— Cum arată? se apropie clienta, vădit interesată.

Doamna Tuvache începe să-și laude marfa:

— În punga asta transparentă aveți un șevalet mititel cu o pânză deja montată, două pensule (una groasă, una subțire), câteva tuburi de culoare și, bineînțeles, mărul. Atenție, e otrăvit! Puteți așadar să vă sinucideți în maniera lui Alan Turing. Singurul lucru pe care vă rugăm să-l faceți pentru noi, dacă nu aveți nimic împotrivă, e să ne lăsați moștenire tabloul cu mărul. Noi le colecționăm cu drag și le agățăm acolo sus. Ca amintire! În plus, toate merele astea aliniate sub tavan dau foarte bine cu marmura de Delft de pe jos. Am adunat deja șaptezeci și două de tablouri. Clienții pot să le privească ca la expoziție, în timp ce așteaptă la rând, la casă.

Clienta cea grasă le privește și ea:

— Sunt în toate stilurile...

— Da, unele mere sunt cubiste, altele, aproape abstracte. Mărul albastru de colo a fost pictat de un daltonist.

— Cumpăr și eu kitul de sinucidere, suspină doamna cea grasă, cu inima bătând ca în ritmul unui marș funebru. O să vă completez colecția.

— Sunteți foarte amabilă. S-aveți grijă să semnați tabloul și să-l datați. Azi suntem în...

— Cât e ceasul? întreabă clienta.

— Două fără un sfert.

— Mă duc. Nu știu dacă e din cauza merelor pe care le-am văzut, dar mi s-a făcut cam foame.

Doamna Tuvache, deschizându-i ușa, o atenționează:

— Să nu cumva să mâncați mărul înainte de a face tabloul, da? Nu cotorul trebuie pictat! Mă rog, nici n-ați mai avea timp...

Mishima, așezat pe un taburet în fundul magazinului, amestecă niște ciment, nisip și apă într-un lighean. Alan coboară scările, fluierând vesel. Tatăl îl întreabă:

— Ești gata să te-ntorci la școală pentru orele de după-amiază? Ai mâncat de prânz? Te-ai uitat la știrile de la televizor?

— Da, tata. Prezentatoarea de la *știrile* de la ora unu și-a schimbat coafura. Era foarte *flumos* pieptănată.

Mama, cu ochii în tavan, nu se mai poate stăpâni:

— Asta-i tot ce-ai reținut tu? Mă doare mintea, zău! N-au vorbit deloc de războaie regionale, dezastre ecologice, oameni care mor de foame?

— Ba da, au mai dat o dată imaginile cu digurile din Olanda, care s-au rupt la ultima maree și plaja care se-ntinde acum până la Praga. I-au mai arătat și pe locuitorii din provincia Germania, slabi și fără haine pe ei, care plângeau *și* se rostogoleau prin nisip. Erau transpirați și nisipul li se lipise de piele. Dacă te uitai printre gene, firele de nisip semănau cu niște steluțe! Era ca de pe altă lume, dar totul o să se facă bine la loc. O să adune tot nisipul.

Lucrèce e neagră de supărare:

— Of, băiatul ăsta, cu optimismul lui, ar face să-nflorească deșertul... Hai, fugi la școală! M-am săturat până peste cap să te văd pe-aici, vesel ca un pui de graur!

— La revedere, mamă!

— Ei, asta-i, la revedere acuma!

Lângă raionul de produse proaspete, aflat în renovare, Mishima își suflecă mâneca puloverului, își pune puțină apă și un pumn de nisip pe braț și-și ridică mâna, privind-o atent, cu ochii mijiți, în lumina neonului.

Lucrèce se întoarce spre el.

— Ce tot faci acolo?

13

— E un bolovan de beton prevăzut cu un inel. De el atârnă un lanț, cu o cătușă care se închide pe gleznă. Te așezi pe malul fluviului, arunci bolovanul în față și hop, te duci la fund. Și cu asta, basta!

— Interesant, dă din cap un client mustăcios.

Mishima își trece palma peste fruntea și chelia care se întinde până-n creștet, apoi precizează:

— Bolovanii îi torn chiar eu, aici sau jos în pivniță, cu numele magazinului nostru ștanțat pe undeva. Ia puneți mâna! Se simte, așa-i? *Magazinul de sinucideri!* Îi puteți folosi și dacă vă aruncați pe geam.

Clientul îl privește uimit. Mishima își strâmbă un colț al gurii, iar pomeții i se rotunjesc și mai tare sub ochii rotunzi ca niște bile, sub sprâncenele zburlite.

— Da, da, bolovanii de ciment vă măresc greutatea! Vedeți dumneavoastră, înainte vreme, când venea o tornadă sau un uragan, persoanele mai ușurele se aruncau și ele pe fereastră, dar se făceau de râsul lumii: le găseai dimineața agățate de crengi, în pijama, ori atârnând de felinare, sau rătăcite prin balcoanele vecinilor. Pe când, dacă vă prindeți la gleznă bolovanii de ciment de la Magazinul de sinucideri, vă prăbușiți în linie dreaptă!

— Ah!

— Seara, suit pe pervazul de la camera noastră, îmi place să privesc cum se aruncă oamenii din turnuri. Dau perdeaua la o parte și mă uit la ei cum se preling cu bolovanul de ciment la gleznă: parcă-s stele căzătoare! Când ia bătaie echipa noastră, sunt și mai mulți: cad ca grăunțele de nisip. E tare frumos.

Lucrèce își mijește îngrijorată ochii ei frumoși și gravi, se uită la Mishima, îl ascultă și se întreabă în tăcere:

— Alan o fi contagios?

14

— Vrei să mori ? Sărută-mă.

Marilyn Tuvache tronează ca o regină la raionul de produse proaspete. Stă pe un fotoliu de catifea roșie, cu brațele și spătarul de lemn sculptat, împodobite cu frunze aurite de acantă. E îmbrăcată cu o rochie mulată, cu decolteu adânc. Se apleacă, țuguindu-și buzele rujate, spre un client disperat și fâstâcit de tinerețea ei blondă și splendidă :

— Pe gură, cu limba...

Clientul îndrăznește să se apropie. Marilyn desface șalul cel alb de mătase, cadoul de la Alan, și îl întinde peste capul ei și al bărbatului. Sărutul li se ghicește din tresăririle de fantomă ale mătăsii care le cade pe umeri. Capetele se mișcă lung, molatic pe sub mătase, apoi Marilyn ridică vălul. Un fir de salivă le unește buzele. Bărbatul o adună cu dosul mâinii și o linge, să nu se piardă nimic.

— Mulțumesc, Marilyn...

— Nu mai zăboviți, așteaptă și alți clienți.

Spre uimirea părinților, ocupațiunea cea nouă a fiicei familiei Tuvache se dovedește un succes.

— După ce-a fost o crimă la școală, fata noastră și-a găsit în sfârșit locul... la raionul de produse proaspete, suspină mama.

— E cea mai bună idee pe care am avut-o de la kitul Alan Turing încoace, încuviințează tatăl.

Și casa de marcat merge ca unsă, încontinuu. Există deja o listă de așteptare. Când i se cere la telefon o rezervare pentru *Death Kiss*, Lucrèce răspunde :

— Da, cum să nu, numai că avem liber abia peste o săptămână !

Sunt atâția candidați la sărutul morții, că trebuie să-i verifice cu atenție pe clienți : sunt unii care vor să vină de mai multe ori. Se mai și plâng :

— Dar n-am murit încă !

— Ei, asta-i bună ! *Death Kiss* acționează mai lent, dar sigur ! Lăsați, s-ajungă la toată lumea !

Unii sinucigași întreabă chiar dacă nu s-ar putea ca, în schimbul unei sume mai mari, să petreacă o noapte întreagă cu Marilyn. Așa, ca să fie siguri de rezultat. Lucrèce se face foc și pară :

— Și ce-ați mai vrea ? Avem noi fețe de proxeneți ?

Mishima spumegă și el și îi dă pe ușă afară :

— Haideți, valea ! N-avem nevoie de clienți ca voi !

— Dar vreau și eu să mor...

— Descurcă-te singur ! Du-te la tutungerie !

În fundul magazinului, Marilyn, tot sărutând bărbați, înflorește pe zi ce trece, ca o plantă exotică și carnivoră. Alan trece pe lângă ea și îi șoptește :

— Vezi, când îți spuneam eu că ești frumoasă... Toți băieții din Cartierul Religiilor Uitate nu mai au ochi decât pentru tine. Uită-te la ei...

La rând sunt acum cei de la turnul lui Osiris, care au venit mai mulți, beneficiind de reducerea pentru grupuri organizate. Înaintează încet, centimetru cu centimetru, printre vitrine și rafturi – prin codri de simboluri petrece omu-o viață, și toate-l cercetează c-un ochi prietenesc. Vedeai de toate : și capul de mort (produse toxice), și crucea neagră pe fond portocaliu (pericol de iritare), și o eprubetă picurândă (produs coroziv), și cercul negru din care pornesc săgeți galbene (explozibil), și flacăra (produs inflamabil), și arborele fără frunze desenat lângă un pește cu burta-n sus (poluare). Triunghiurile sunt străbătute de un fulger sau de un semn de exclamație, capul de mort e însoțit de trei cercuri intersectate : pericol pentru oameni și mediu. Fiecare articol expus spre vânzare e decorat cu o astfel de figurină, dar toți clienții parcă nu așteaptă decât un lucru : sărutul lui Marilyn. Clientele, pizmașe, fac un pic de scandal.

— Dar poftiți și dumneavoastră, doamnelor, le invită Mishima, om destupat la minte. Marilyn n-are nimic împotrivă.

Un tânăr drăguț intră în magazin, spunând că are rezervare pentru *Death Kiss*. Lucrèce se întoarce spre el:

— Ați mai venit o dată. Vă recunosc.

— Nu, n-am venit niciodată.

— Ba da, vă recunosc.

— Sunt paznicul de la cimitir. Înainte, fiica dumneavoastră venea să depună coroane pentru clienții care vă invitau la înmormântare.

— O, iertați-mă! exclamă Lucrèce, ducându-și încurcată mâna la gură. Nu știam de unde să vă iau. Ar fi trebuit totuși să-mi dau seama, fiindcă noi nu prea ieșim în altă parte în afară de cimitir. Câteodată, în weekend, mai mergem la pădure să culegem ciuperci nebune, dar altfel... Ăștia care se întorc tot timpul la magazin m-au zăpăcit.

Tânărul cel gingaș se așază la coadă. Umane vreascuri doară-n vecie înflorind, e galben ca ceara. Cu obraji mâncați de-o bubă ascunsă, moștenită, măduva vătămată, scânteia ofilită, privește țintă spre sânii lui Marilyn, scăpați din decolteul adânc când fata se apleacă. Se uită cu spaimă spre cea care trebuie să-i dea și lui o sărutare. Când îi vine rândul, cere hotărât:

— Dă-mi din veninul tău, Marilyn!

Fata își șterge buzele, îl privește și îi răspunde răspicat:

— Nu!

15

— Cum adică, nu? se miră maică-sa din fundul magazinului, punându-și mâinile în șolduri.

— Chiar, cum adică, nu? repetă și taică-său, îmbrăcat într-o vestă de lână, din mijlocul mulțimii de clienți. Mishima are în cap o singură întrebare: A rămas fata-n pană?

— Pe el nu-l sărut, îi zice Marilyn.

— Dar el ce-are? E drăguț, pare de treabă. I-ai pupat tu pe unii mai urâți și mai bădărani.

Tânărul în cauză, rămas în picioare în fața blondei fete a lui Tuvache așezate pe tronul ei, nu o slăbește din ochi.

— Nu te mai văd deloc, Marilyn. N-ai mai venit pe la cimitir. Sărută-mă.

— Nu.

— Da' termină odată, da? se enervează taică-său. Așteaptă clienții, Marilyn! Sărută-l și gata!

— Nu.

Mishima rămâne încremenit. Nevastă-sa clatină din cap:

— Lasă, am înțeles...

Îl trage deoparte, lângă scară, la adăpost de urechile indiscrete:

— Fiică-ta s-a-ndrăgostit. Trebuia să se-ntâmple și asta, dacă tot a sărutat în dreapta și-n stânga...

— Ce zici tu, Lucrèce?

— Îl iubește pe paznicul ăsta tânăr de la cimitir. De-aia nu vrea să-l sărute.

— E paznicul de la cimitir? Nu l-am recunoscut. Dar tot e o prostie: dacă-l iubește, de ce nu-l pupă?

— Aoleu, Mishima, mai gândește și tu! Are *Death Kiss*.

— La dracu'... Mishima, care uitase acest amănunt, se face alb ca varul și simte cum i se taie picioarele. Se așază pe o treaptă și se uită la raionul cu vitrine frigorifice. Când nu putrezesc ciupercile în raft și nu scapă broaștele aurii prin magazin, se-ntâmplă, iată, s-o lovească amorul pe Marilyn. Raionul ăsta de produse proaspete e blestemat!

Clienții încep să mormăie, nemulțumiți.

— Haide, îi dăm drumul?

Mishima se ridică și se îndreaptă spre tânărul paznic de la cimitir, propunându-i un târg.

— Nu vrei tu mai bine altceva? O frânghie, niște otravă? Mai există și alte feluri de a-ți lua viața, mai ales în locul ăsta! Lame de ras, mărul lui Turing, nu-ți surâde nimic? Lucrèce, ce să-i propunem tânărului? Hai, pentru dumneata va fi din partea casei! Nu mai contează, un *tanto*, un chimono, ce vrei tu, numai hotărăște-te!

— Vreau să mă sărute Marilyn.

— Nu, răspunde fata. Te iubesc, Ernest.

— Și eu te iubesc, spune el. Te iubesc de mor.

Lucrurile par împotmolite. Deși e plin de lume, în magazin domnește o tăcere de moarte. Deodată, o lălăială le sparge urechile.

16

— *Pam-pam, tra la la! Cân-tăăă, cân-tăăăăă, hai și tu! Pam-pam, tra la la! Cân-tăăăă, cân-tăăăă, tot așa!*[1]

— Asta ce mai e?

Tuvache ridică ochii spre tavan: se aude de undeva de la etaj. Cineva dăduse sonorul la maxim.

— *Pam-pam, tra la la!*

Madam Tuvache strânge din dinți. I se scofâlcesc obrajii și îi zvâcnesc fălcile de nervi. Gura pungă, buze fără pic de sânge în ele. Din cauza vibrațiilor cântecului zbierat din toți rărunchii, fiolele de otravă se ciocnesc în rafturi, saltă din loc, gata-gata să sară pe podea. Lucrèce se repede să le prindă.

— Ăsta-i Alan!

Un tub de neon crapă. Iese un firicel de fum și miroase a acru, iar pe toți pretendenții la *Death Kiss* din magazin încep să-i usture ochii. O sabie de *seppuku*, fixată sus pe perete, deasupra scării, se prăbușește. Nimerește cu vârful într-o treaptă și rămâne acolo, cu lama vibrând și reflectând lumina. Ștreangurile cad și ele, desfăcute, pe podea și se încolăcesc printre picioarele clienților. Mishima își pierde complet capul. Un borcan cu bomboane alunecă de pe tejghea și se face zob. Mii de cioburi scânteietoare se împrăștie peste tot. Lamele de ras zboară din vitrine. Tablourile cu mărul lui Turing cad unul câte unul de pe pereți, de parcă cineva ar scutura un măr plin de roade. Casa de marcat de pe tejghea se deschide singură, dezvăluind teancurile de bancnote care s-au strâns mai nou, cele mai multe din încasările raionului de produse proaspete. Șmecherașii din turnul lui Buddha își bagă

[1] *Ploum, ploum, tra la la!*, cântec din filmul omonim, în regia lui Robert Hennion (1946).

mâinile până la coate și îndeasă de zor prin buzunare. De-acuma e jaf curat. Mishima, cu sabia *tanto* la vedere, se apucă să facă ordine:

— Gata, toată lumea afară! Haideți, că oricum e noapte! O să muriți altă dată! Păstrați biletele cu numerele de ordine și reveniți mâine. Punem totul la loc. Și mata, tânărul de la cimitir, la fel! Hai, afară-afară! Ia și revolverul ăsta de unică folosință, cu un singur glonț, și nu ne mai sâcâi cu poveștile dumitale de amor!

— *Pam-pam, tra la la! Cân-tă, cân-tă, tot așa!*

Depresivii dați afară se îndepărtează, îngânând mecanic „pam, pam, tra la la". În magazin, toate tuburile de neon clipesc, ca spoturile din discoteca Kurt Cobain.

— Alan, oprește muzica aia odată! strigă maică-sa, dar puștiul n-are cum să audă: sus cântă nu mai puțin de două sute de soldați – tenori, baritoni și voci făloase de bași – din corul Armatei Roșii, care nu doar că își umflă piepturile cât pot și zbiară *pam-pam, tra la la,* dar mai bat și din călcâie, să țină hangul.

Lucrèce scapă toate fiolele de otravă pe care le salvase. Otrava se răspândește în pârâiașe periculoase pe podea.

— Măcar mai mor șobolanii...

Și, mirându-se și ea că i-a venit asta în cap, se repede pe scări în sus, spre camera lui Alan.

— Nu te mai potolești cu muzica asta?

— *Pam, pam, tra la la!*

Lucrèce închide sonorul.

— Tu ești bolnav?! La raionul de produse proaspete e tragedie antică, iar tu pui muzică d-asta, idiotule? La frate-tău nu te gândești? Că iar și-o fi distrus invențiile, auzind porcăriile tale... mai zice femeia, intrând în camera lui Vincent.

Băiatul cel mare, neclintit, stă cu fața la macheta rămasă intactă și bate cu degetele în masă în ritmul muzicii: *pam, pam, tra la la.* Maică-sa se apropie de craniul lui bandajat și îi urmărește privirea: se uită cu pupile mărite, ca halucinat, la machetă.

— Auzi? se miră ea. Tu ai unit șinele de la montagne-russe?

— Mi-a zis Alan că ar fi mai bine, că oamenii s-ar distra mai mult și ar fi mai fericiți...

— Da' chiar se duce totul dracului aici? Și mi se arde și mâncarea în cuptor! Haideți, la masă, toată lumea!

Mishima coborâse deja obloanele de fier, dar lăsase ușa deschisă, să se mai aerisească. Acum stinge luminile pe rând. Fiică-sa urcase încet scările, târându-și iar picioarele. Le urcă și el, pe bâjbâite, până își aduce aminte să aprindă un bec. Alan îl privește surâzător din capul scărilor.

Maică-sa iese pufnind din bucătărie și le trântește cratița pe masa din sufragerie:

— Și să n-aud comentarii, da? Am gătit ce-am putut, cum s-a putut, cu toată agitația asta.

— Ce-i acolo? întreabă Vincent.

— Pulpa unui miel care s-a aruncat de pe faleză. Așa mi-a garantat măcelarul, uite, are osul crăpat. Dar pe tine ce te interesează, că ești anorexic! Mishima, farfuria!

— Mie nu mi-e foame, anunță Marilyn.

Atmosfera de la masă este îngrozitoare. Marilyn se miorlăie în colțul ei și ceilalți sunt mohorâți – firește, cu excepția lui Alan, care se extaziază:

— O, dar e bun de tot, mama!

Lucrèce își dă ochii peste cap, enervată:

— Cum să fie bun, cretinule? Ce bun! Prima dată l-am prăjit, dar pe urmă l-am înfășurat în folie de aluminiu, ca pe peștele înăbușit. Ce zici tu de bun? Nu mai zic că i-am pus zahăr pe deasupra, până să-mi dau seama că trebuia să-l dau cu sare și piper!

— Atunci de-aia... înflorește fetișoara pofticioasă a lui Alan. De-aia are gust de caramel. Și folia de aluminiu, ce idee bună! Așa devine crocant la exterior și rămâne moale și bun în interior.

Vincent, cu moaca lui de Van Gogh în criză, întinde farfuria – vrea și el. Părinții se uită unul la altul. Maică-sa îi pune o bucată, pe când fiul cel mic nu se mai oprește din laude:

— Ar trebui să deschizi un restaurant. Ar fi mai bun decât la vecinii noștri de vizavi, la *François Vatel*[1]. Ai avea numai clienți încântați, care ar reveni de fiecare dată să mănânce.

— Nu-s eu aia care să le dea să mănânce oamenilor, măi Gâgă! Eu le dau otravă și nu mai revin în veci! O să-ți intre vreodată în cap?

Alan izbucnește în râs:

— Cam așa pățesc și la *Vatel*, să știi! Tocmai de-aia aproape c-au dat faliment. Te prefaci tu supărată, dar în adâncul sufletului îți pare bine că mi-a plăcut *fliptura* ta de miel...

— Adevărul e că maică-ta e vestită pentru friptura asta, se vede nevoit tatăl să recunoască.

Nevastă-sa îl fulgeră cu privirea:

— Acuma-ncepi și tu, Mishima?!

Vincent își șterge buzele crăpate și mai întinde o dată farfuria. De data asta își ia singur o bucată mărișoară. Maică-sa lasă furculița și cuțitul jos. Doar Marilyn, care face o fată scârbită, nu se atinge de mâncare.

— Te-nțeleg, îi zise maică-sa. Măcar tu să ai gust în familia asta, să nu spui toate prostiile. Nu merită să-ți consumi sali...

— Aaaaaaaaa!

Blondina plânge de-i sare cămașa de pe ea.

— Da' ce-ai? Ce-am zis? strigă maică-sa, văzând privirile pline de reproș pe care i le aruncă soțul ei.

— Aaaaaaaaa! Mamaaaaaa! Tataaaaa! N-o să pot să-l sărut niciodată pe Ernest! Și băiatul mă iubește! Nu pot, că-l omor!

— Îl cheamă Ernest? întrebă Mishima. Ca pe Hemingway? Cică maică-sa i-ar fi trimis prin poștă pistolul Smith and Wesson cu care și-a zburat creierii. I-a trimis pistolul și un tort de ciocolată... Taică-său se omorâse deja demult, pe urmă și nepoată-sa, chiar în ziua în care se împlineau treizeci și cinci de ani de la sinuciderea scriitorului. El ceruse să fie botezată Margaux,

[1] François Vatel, faimos bucătar francez, inventatorul cremei Chantilly. S-a sinucis pentru că a ratat masa la un banchet în onoarea lui Louis al XIV-lea.

fiindcă așa se numea vinul lui preferat. Fata a devenit o bețivancă și și-a împrăștiat și ea creierii pe pereți. Amuzant, nu?

E rândul lui Lucrèce să se-ncrunte la bărbatu-său. Mishima își ia seama:

— Mă rog, poate greșesc. E adevărat că povestea asta cu *Death Kiss* nu-i de colea. La naiba, băiatul ne-ar fi asigurat și nouă niște moștenitori și mai are și-o meserie de viitor: paznic de cimitir! Vincent, la capitolul moștenitori... Cât despre ăstălalt, dac-o fi să se-nsoare vreodată, o să-și găsească vreuna de pe la circ. Și-o să avem un magazin plin de circari care să jongleze cu fiolele de otravă și să facă hula-hoop cu ștreangurile! Mai bine lipsă, zău așa...

Vincent Tuvache mestecă atent, ca un rumegător. El, Vincent, care la ideea că ar putea înghiți vreun aliment oarecare își vomita și sufletul, se înfruptă acum din carne, mestecă îndelung, degustă fiecare strop din sucurile care îi alunecă alene pe gât. Așezat în stânga lui Alan, îl întreabă, cu gura plină:

— Trebuie să cânți de trei ori *pam* înainte de *tra la la*?

— Nu, de două ori: *pam, pam, tra la la*.

Întoarsă cu fața la Vincent, mama se minunează de indiferența băieților. Parcă nu le pasă de suferința surorii lor. Neagră la față, îl ascultă pe Alan cum îi dă sfaturi fratelui mai mare, tot ștergându-și farfuria cu un colț de pâine:

— *Jiceam* că... poate dacă am pune și niște rondele de banană în *zucul* de *fliptură*, și dacă presărăm pe deasupra niște coajă de portocală rasă...

Lucrèce se uită interzisă la el și oftează:

— Ce-o fi fost în capul nostru când am folosit un prezervativ găurit?!

În stânga ei, față în față cu Alan, Marilyn se smiorcăie iar și țipă la maică-sa:

— Dar cu mine ce-ai avut? De ce-ai vrut să trăiesc cu moartea-n gură, ca un șarpe veninos? Niciodată nu vă gândiți la consecințe!

— Noi… cu meseria asta pe care o avem… nu prea avem cum să ne gândim la viitor, se scuză taică-său, din capul mesei. Noi lucrăm numai pe termen scurt, ca să zic așa.

Lucrèce e la capătul răbdării. Se aude rostind o frază inedită pentru ea :

— Vincent, nu te mai îndopa atâta ! E indecent ! Soră-ta suferă !

— Da' de ce ? întreabă Alan.

Mishima se uită la cuțitul lung de pe masă, cu care tocmai a tăiat pulpa de miel, apoi la pieptul băiatului. Fixează exact punctul unde ar trebui înfipt pentru *seppuku*. E la un pas de infanticid, dar se stăpânește. Cu voce albă, explică :

— De când a-mplinit optsprezece ani, sora ta e tare veninoasă…

— Ba nu e ! râde mezinul. Ce credeați ? De ziua ei am *deșchis* eu frigiderul și am pus în locul porcăriei din seringă niște ser cu glucoză, cum îi face doctorul lui Vincent în vene când e slăbit rău.

Se lasă o liniște adâncă, care ne permite să ne rotim privirea prin sufrageria familiei Tuvache : o canapea violet (culoare de doliu) așezată în fața perdelelor de la fereastra care dă spre Cartierul Religiilor Uitate, un bufet vechi, datând probabil din secolul XXI, o lustră în forma planetei Saturn, al cărei inel atârnă deasupra mesei, iar în fund, într-un colț, un televizor în relief. La telejurnal, prezentatoarea se vede în mărime naturală și tridimensional direct în sufragerie, ca să le arunce fix în fața oamenilor știrile despre cele mai neînchipuite catastrofe.

— Ce-ai spus, Alan ?

— Vincent, tu știai ?

— Da, râgâie băiatul cel mare, ștergându-se la gură cu șervetul.

Părinților li se pare că se-nvârte casa cu ei. Lucrèce s-a mai simțit așa o singură dată, când a mirosit din greșeală un pic din cocktailul *Moș Ene*. O ia cu leșin.

Marilyn e în continuare nedumerită.

— Ce tot ziceți acolo ?

Mishima trage cu greutate aer în piept. Geme apăsat, în timp ce în depărtare se aude furtuna, care aduce ploi acide :

— De-acum poți să te-ntâlnești liniștită cu paznicul tău de cimitir, Marilyn. N-ai niciun un fel de otravă-n în sărut, așa c-ai înșelat, fără să știi, toți clienții…

Vocea îi crește amenințătoare :

— …din cauză că gunoaiele astea două…

Îi fulgeră cu privirea :

— …ți-au dat un placebo !

Se dezlănțuie :

— Să faceți voi așa ceva ! Voi, din familia Tuvache ! V-ați făcut tot neamul de rușine ! De zece generații suntem în afacerea cu sinucideri, dar nu s-a mai auzit de o asemenea escrocherie ! Mă mai gândeam și eu când îi tot vedeam revenind : „Da' de ce nu mor ?" Și tu, tu, Vincent ! Eram așa de mândru de tine… Brutus ar fi trebuit să-ți punem numele ! Te-ai lăsat influențat de afurisitul ăsta mic ! Măcar el își merită numele de homo englez ! Ah, gay nenorocit !

— Mishima, amesteci lucrurile ! îl oprește Lucrèce, care își venise în fire.

Dar bărbatul se ridicase deja și își întinsese spre gâtul lui Alan palmele late de om care lucra de-o viață cu moartea. Puștiul o zbughește râzând pe coridor, cu taică-său pe urme. Marilyn sare și ea de la masă, alergând tot spre Alan. Acum îl urmăresc amândoi, unul (Mishima) ca să-l strângă de gât, celălalt (Marilyn) ca să-l îmbrățișeze și să-l pupe : „O, Alan !" Maică-sa, care nu procesase în întregime noile informații, îi strigă fetei :

— Marilyn, să nu-l pupi pe frate-tău, mai ales dacă-l iubești !

Vincent, așezat încă în fața ei, îi aduce aminte :

— Mamă, dar dacă are ser gluconic în vene…

— A, da, vai, vai, vai !

17

A doua zi, de dimineață, ceasul cu cuc așezat pe perete între ușa magazinului și fereastra din dreptul tejghelei bate ora opt. Deasupra cadranului de tablă emailată apare întruchiparea Morții – un schelet din lemn de tei, îmbrăcat într-o robă albă și cu coasa în mână – ca să cânte ritmic: *Cu-cu! Cu-cu!*

În magazin, radioul pornește automat pentru buletinul de știri:

— După alunecările de teren provocate de deplasarea faliei terestre San Andreas, din apropiere de Los Angeles, și după erupțiile vulcanice repetate, care în secolul trecut au acoperit cu cenușă tot continentul, în America apar din nou semne de viață. Oamenii de știință iranieni au descoperit o specie de licheni pe vechiul amplasament al orașului New York, prima dovadă de prezență a vieții pe continent de la Big One încoace. Știri din sport: o nouă înfrângere a echipei regio...

Lucrèce, cu șorț de protecție și mască de gaze, spală podeaua de otrava căzută cu o zi în urmă. De sub mască se aud bombăneli interogative: *boh-boh boh-boh-boh boh-boh*?

Mishima închide radioul.

— Ce zici tu acolo?

Femeia își desface repede curelele și ridică filtrul măștii de gaze.

— Ce ne facem noi cu Marilyn? O lăsăm să continue așa, ca și cum n-am ști nimic, sau să se oprească? Nu-ți ascund că mi-ar părea rău, fiindcă raionul de produse proaspete a devenit o afacere tare bună. Închide sertarul de la casă, Mishima!

Bărbatu-său se execută, apoi se apucă de aranjat ștreangurile, gândindu-se la vorbele nevestei. Pe urmă dă cu mătura și

strânge pe făraș cioburile de la borcanul cu bomboane otrăvite. Le varsă pe toate pe tejghea și îi zice lui Alan:

— Alege bomboanele dintre cioburi. Să nu-și taie vreun copil limba! Și să fii și tu atent să nu te tai în vreun ciob. Nu știu ce să zic... Se întoarce către nevastă-sa.

Marilyn, îmbrăcată cu rochia de lucru (din lamé, decoltată și mulată) stă cu brațele ridicate, ceea ce îi face și mai înnebunitoare liniile pure ale trupului. Are spatele arcuit, pântecele neted și fesele nerușinat de bombate – o feerie! Sfârcurile ridicate și tari i se ghicesc prin rochie: se urcase pe-o scară și, cu brațele întinse, agăța tablourile din friza cu mere.

— Gata, am terminat! Înainte să deschidem, până vă mai gândiți voi, eu am o oră să văd dacă a ajuns Ernest la cimitir. Vreau să-i dau vestea cea bună!

— Aoleu! face Mishima sub scară.

Fiică-sa, crezând că i-a scăpat un tablou în cap, se apleacă spre el:

— Ce-i?

Taică-său se lovește cu palma pe chelie:

— Am făcut o prostie...

Lucrèce, care poartă mănuși chirurgicale, clătește o cârpă într-o căldare cu apă. Se ridică:

— Ce-ai făcut?

— Ieri seară, în toată nebunia, i-am dat lui Ernest un Smith and Wesson de unică folosință.

— Ce?!

Lucrèce e stupefiată, iar pe Marilyn n-o mai ascultă picioarele: alunecă de-a lungul treptelor și aterizează la picioarele scării. Rochia cea elastică, până mai adineaori așa de sexy, se umflă, ca o parașută ridicolă.

— Tată, trebuie să facem ceva!

— Ce?

— Iubirea mea... noaptea trecută, cu revolverul de la tine... (se bâlbâie) poate și-a tr... și-a tr...

— Ce?

Taică-său, înlemnit, refuză să audă inevitabilul. Lucrèce își scoate mănușile chirurgicale și ia frâiele în mâini.

— Știu ce să facem, Mishima.

— Ce?

— Du-te repede și-ntreabă la florăria *Tristan și Isolda* dacă l-au văzut pe băiat în dimineața asta! Între timp, eu o să dau o fugă până la maică-sa, la turnul lui Moise. Marilyn, tu du-te repede la cimitir, iar tu să ai grijă de magazin până la ora deschiderii!

Alan se întoarce uimit:

— Ce?

18

Pe la ora nouă, Lucrèce și Mishima se întorc împreună la magazin, dar nu intră pe ușa din față. Fostul lăcaș de cult care adăpostește Magazinul de sinucideri are și o ușă în spate, ascunsă privirilor. Băiatul cel mic nu i-a auzit venind, pentru că își băgase căștile în urechi, iar fâșâitul muzicii optimiste ajunge până la ei, așa este de tare. Alan se mișcă de colo-colo prin magazin, cântând:

— *Îți trebuie un pic-un pic / Să fii fericiiit! / Doar un pic-un pic-un pic / Să fii fericiiiit!*[1]

Cu mâna stângă, puștiul cu părul blond și cârlionțat bate ritmul pe marginea ferestrei, unde împinsese toate cornetele cu surprize. Cu dreapta, ridică câte o bomboană acidulată, o privește și apoi o aruncă (una da, una ba) în căldarea cu apa cu care Lucrèce spălase podeaua de otravă. Bomboanele se dizolvă încetișor.

— *Un pic, un pic...*

„Ce face?" întreabă în șoaptă Mishima, la urechea lui Lucrèce. „Se uită în lumină care bomboană are cianură și pe aia o aruncă", îi răspunde Lucrèce.

— A, neno...

Dar madam Tuvache îi astupă gura cu palma soțului său, care dărâmase, cu o mișcare stângace, o frânghie făcută ghem, ce căzuse cu zgomot surd pe podea.

Alan se întoarce de la fereastră. Bucălat și pistruiat, ascultă cu atenție. Își scoate o cască din ureche. Nu mai aude nimic, dar

[1] ***Il en faut peu pour être heureux***, varianta franceză a cântecului *The Bare Necessities of Life* din desenul animat Disney *Cartea Junglei*.

vede ștreangul căzut. Pleacă de la tejghea; tot fredonând, ia din raft o lamă de ras și se apucă să taie împletitura de sfoară.

— *Îți trebuie un pic-un pic / Să fii fericiiit! / Doar un pic-un pic-un pic / Să fii fericiiiit!*

Taie, în ritmul cântecului, câte puțin firele din nodul ștreangului, apoi, după ce înmoaie un degețel în salivă și netezește tăietura, ca să nu se vadă nimic, pune frânghia la loc. Părinții fierb de furie, dar nu-și părăsesc ascunzătoarea din spatele scării, de unde-și spionează copilul. Alan se întoarce la tejghea, lălăind. Se bâțâie pe câte un picior, imitând dansul legănat al ursului fericit Baloo:

— *Dă grijile deoparte, da! Și viața-ți va zâmbi și ea! Tu trăiește cu plăcere, ca un urs ce-a dat de miere!*

Ca să tocească lama, o plimbă de câteva ori peste un bolovan de beton făcut de Mishima cu mâna lui, apoi o ascunde printre celelalte.

Deschide pungile transparente în care se găsesc kiturile de sinucidere Alan Turing, scoate merele otrăvite și pune altele noi.

— Pe-astea unde le-a găsit? șușotește Mishima.

— În coșul cu fructe din sufragerie.

— Sper că n-o să le pună pe cele cu cianură în loc... Ah, pușlama-mi ești!

Domnul Tuvache iese spumegând de furie de sub scară. Scheletul Morții se ivește și el, bătând ora nouă: *Cu-cu! Cu-cu!* Radioul pornește automat pentru știri:

— Buletinul meteo: vremea se va strica în următoarele zile. Se anunță ploi de acid sulfuric...

Mishima îl închide, apoi se întoarce spre fiu-său. Alan, surprins, abia are timp să-și scoată căștile din urechi ca să-și audă părintele urlând:

— Gata, ești terminat!

Sus, pe perete, Moartea din ceas continuă să scuipe perechile agasante *cu-cu, cu-cu*, până la nouă. Mishima aruncă în ea cu un măr otrăvit și îi zboară capul de lemn. Mărul fatal se înfige drept în coasă; se mai aude un *cuc* gâtuit și atât. Moartea decapitată

rămâne înțepenită într-o rână între ușițele de tablă, sucul de la măr prelingându-i-se pe roba albă.

Limba lui Mishima se învârte în gură ca ventilatorul. Buclele lui Alan zboară în toate părțile, ochișorii i se fac mici-mici și fetișoara adorabilă i se încrețește toată de cât urlă taică-său:

— Ai două săptămâni vacanță de iarnă: o să pleci la Monaco, în tabăra de comando suicid!

Lucrèce își pune mâinile-n cap:

— Nu, Mishima, nu! Nu la Monaco! Totuși, nu...

— Ba da!

Mama își imploră soțul:

— Nu, dragule, acolo se duc doar nebunii, obsedații, furioșii, brutele! El e... e așa de...

— Poate așa-și bagă mințile-n cap! Mișcă și fă-ți bagajul! Nu iei CD-uri, că la kamikaze nu-i loc de ascultat cântecele.

Lucrèce e disperată. Doar Alan vede partea bună din pedeapsă:

— La Monaco? E cald acolo! Să-mi iau atunci și crema de protecție solară, și slipul, poate mergem să ne scăldăm în mare...

19

— Dar ce-ai pățit, Ernest? Ești galben tot!

— Oof! Masca asta, mamă-soacră! M-am speriat de moarte când am văzut-o.

— Masca pe care a inventat-o Vincent te-a speriat așa?

— Da' de ce inventează și el orori de-astea? Tânărul paznic de cimitir, încă tremurând, se așază pe o treaptă, să-și mai vină în fire.

— Alan al meu (săracul de el, dacă...) l-a sfătuit, înainte să plece-n tabără, să facă măști cu chipurile monștrilor din coșmarurile lui. Poate c-așa o să se mai elibereze de ele.

— Ei, da, dar uite ce...

— Logodnicul meu e emotiv, se extaziază Marilyn, venind să se așeze lângă el și luându-l în brațe. Iubițelule...

— Da, cu toate că pentru un paznic de cimitir... comentează Mishima, apropiindu-se.

— Nu, dar zău dacă Vincent... n-ar trebui să se ducă și el la un specialist... se justifică iubitul fetei. Că e grav...

— Oooo, face Lucrèce, relativizând lucrurile. În sfârșit mănâncă și el mai bine, de fapt se-ndoapă încontinuu. Și-apoi, Ernest, știi, în familia noastră nu prea se poartă psihiatrii...

— Înțeleg, înțeleg, dar... totuși, ce era acolo... N-aveți din întâmplare un păhărel de rachiu pe undeva?

— Ra... ce? Nu, nu ținem așa ceva, se scuză Mishima. Dar măștile, dac-au avut efectul ăsta... la oamenii mai sensibili sau cu inima slabă... să ne mai gândim, să ne gândim! mai spune, întorcându-se spre ușa de la intrare, fiindcă scheletul de deasupra începuse să zăngănească. Intră o doamnă grasă și creață.

— A, doamna Phuket-Pinson, murmură Lucrèce, îndreptându-se spre ea. Ați venit să v-achităm nota de la măcelărie, de săptămâna trecută?

— Nu, nu de asta am venit. Am venit pentru mine...

— A, da? Dar ce s-a-ntâmplat?

— Am aflat că, de când m-am îmbolnăvit, bărbatu-meu se ține cu chelnerița de la restaurantu' *Vatel*. Așa că vreau să termin cu viața asta. Aveam și așa destule pe cap, cu problemele mele de sănătate...

— Da, da... probleme cu inima, dac-am înțeles eu bine... susură ipocrit domnul Tuvache, apropiindu-se cu o sacoșă în care ascunsese masca lui Vincent. V-aș ruga, doamnă Phuket-Pinson, să închideți un pic ochii, da' să nu trișați, ca să verific o chestie...

Măcelăreasa cea grasă, placidă și resemnată ca o vită la tăiere, își lasă genele lungi de vițel peste ochii mari. Mishima îi înnoadă la ceafă șireturile măștii, apoi îi întinde o oglindă negustoresei de carne de animale moarte:

— Acum puteți să vă uitați.

Doamna Phuket-Pinson deschide ochii și își descoperă chipul cel nou:

— AAAAA!

Obrajii sunt făcuți din oase de găină curățate, pe care Vincent le luase probabil de la gunoi, din bucătărie. Niște linoleum uzat ține loc de piele pe frunte și la bărbie. Nasul e un cioc de pasăre, deschis ca pentru un cârâit. Niște moriști de plastic roz și verde țin loc de ochi și se învârtesc vâjâind – sunt din acelea care se găsesc, de sute de ani, de vânzare prin parcuri, în jurul fântânilor arteziene. Două ghirlande de dinți, luminițe din bradul de Crăciun, clipesc între buzele din oase sfărâmate, resturi dintr-o pulpă de miel cu fractură deschisă. Nopțile lui Vincent, se vede, nu-s deloc odihnitoare. Arătarea venită din coșmarul lui o înspăimântă de moarte pe grăsana-cardiacă-pe-care-o-înșela-bărbatul. Mai are timp să vadă și claia de păr făcută din lână de toate culorile, în care Vincent prinsese păianjeni de cauciuc și alte

gângănii veninoase. Grație unui mecanism ingenios, din ochi ies fuioare de fum, sucite de elicele moriștilor.

— AAA...

Măcelăreasa cade ca lemnul. Mishima îngenunchează și se apleacă deasupra ei:

— Doamnă Phuket-Pinson! Doamnă Phuket...

Apoi, ridicându-se, e obligat să recunoască:

— Hai că merge!

20

Marilyn otrăvește prin transpirație, sau cel puțin așa pretinde. Le strânge mâna clienților:

— Moartea vă salută, stimate domn.

Un june disperat, bolnăvicios și cu un aer răutăcios – singurul client din magazin – stă în fața ei și nu pare convins.

— Asta-i tot? Credeți că-i suficient? Fata își pune o mănușă de lână foarte groasă, ca să-i transpire palma.

— Desigur, cum să nu! răspunde cu aplomb. Sudoarea mea otrăvitoare o să vă intre-n pori și foarte curând o să fiți...

Tânărul e tot nemulțumit:

— Dar un pupic din partea Morții nu pot să primesc?

— Fie, un pupic se poate.

Și, aplecându-se, îi lasă pe obraz urma senzuală a buzelor ei rujate. Clientul își manifestă dezamăgirea:

— Nu, ziceam de un sărut pe gură, cu limba, cu salivă, cum făceați înainte. Ca să fiu sigur, nu de alta...

— A, nu, așa nu mai fac! zice semeață blonda lascivă în rochie de lamé, așezându-se mai bine pe tron. Acum sunt logodită cu paznicul de la cimitir, roșește ea, bătând din genele false și lungi, care-i umbresc ochii fardați din greu.

Clientul, spunându-și fără îndoială „ce viață fără de noroc!", se duce la casă.

— Cât vă datorez?

— Doisprezece euro-yeni.

— Doisprezece?! Ehe, ia uite ce ușor își câștigă unii pâinea... Îți strâng frumușel mâna și gata, au și băgat doișpe bănuți la buzunar.

— Da, dar după asta o să fiți mort, se justifică domnul Tuvache.

— Sper și eu ! La prețul ăsta…

Și tânărul iese pe ușă, decepționat, în clinchetul scheletului de deasupra. Tatăl, stânjenit, clatină din cap. Ora cinci după-amiază. În ceasul cu cuc, Moartea din lemn de tei, decapitată și zăcând într-o rână între ușițele de tablă de deasupra cadranului, sughite : *cuc*. În vârful coasei putrezește o bucățică de măr.

Mishima comentează, ridicând capul :

— Ce porcărie… Nimic nu mai merge pe-aici.

Radioul pornește singur : „Catastrofă ! Guvernul regional promite inițierea unor atacuri teroriste prin intermediul comandourilor noastre suici…" Bărbatul îl închide :

— Și radioul ăsta începe să mă calce pe nervi !

— Dragule, dar tu singur l-ai programat să pornească automat la ora de știri și să se stingă singur atunci când încep melodiile și emisiunile de varietăți. Ziceai că pentru clienți…

Din locul ei de la casa de marcat, Lucrèce își mușcă buzele, neliniștită. Ar fi vrut să asculte mai departe, să afle ce se petrece.

Soțul ei, pe jumătate chel, dar impunător ca un împărat roman, se uită încruntat la Marilyn, care, în fundul magazinului, cu mănușa de lână trasă pe mână, răsfoiește distrată o revistă pentru femei.

— Nu e cinstit ce facem. Străbunii mei se-ntorc în mormânt de rușine. Ca să nu mai zic că ne-am apucat să vindem și măști comice, de carnaval… Magazinul ăsta avea niște standarde ! Acum a ajuns să semene cu o tarabă de bâlci.

— Dar măștile sunt ca să moară oamenii de frică…

— Haide, Lucrèce ! Cine să moară de frică ? Au speriat o hipertensivă abia ieșită din spital și un paznic de cimitir mai emotiv. Altfel… Știi și tu că oamenii le cumpără ca să-și facă invitații să râdă la aniversări.

— E posibil să moară de râs când suflă-n lumânări…

— Sigur, se poate să nu vrei să ai tu mereu ultimul cuvânt ? Crezi că nu te văd c-abia aștepți să mă întorc cu spatele ca să-ncepi s-alegi în lumină bomboanele cu cianură ? Sunt sigur că nu mai e niciuna otrăvitoare în borcan ! Când cobor în pivniță,

te aud cum le dai copiilor dulciuri cu pumnul și cum le ștergi lacrimile cu batista : „Hai, nu mai plânge, c-o să fie bine ! Du-te acasă la tine, că stau cu grijă mama și tata !" A, nu ! Se duce totu' dracului, Lucrèce ! Și ție-ți filează o lampă, să știi ! Știu eu de când a început toată nebunia. De ce-om fi vrut noi să testăm un prezervativ găurit, de ce ? Ce-i aia lipită cu scotch la casă ?

— E o vedere de la Alan, a venit de dimineață… spuse dintr-o suflare mama.

— Dă-o-ncoace ! Ce imagine are ? O hologramă de bombă, foarte bine… E, se putea să nu-i deseneze el o gură care râde !

— A, da ?

— N-ai văzut asta, Lucrèce ? Înainte, sigur ai fi observat… continuă Mishima, coborând în pivniță cu ilustrata în mână, ca să caute un sac de ciment pentru bolovanii de înec și defenestrare. Of, copilul ăsta… Să sperăm c-o să ni-l dea înapoi vindecat… Sau c-o să devină martir.

Lucrèce, trup și hrană sieși, își roade unghiile privind spre nicăieri…

21

Mishima trage după el chepengul pivniței, aprinde un bec gălbejit și coboară spirala amețelii ce sufletul i-l soarbe. Ține în mână ilustrata-hologramă a lui Alan și, în lumina amurgului iernatic care se strecoară prin fereastra pivniței, începe să o citească, sprijinit de zid:

Dragă mamă, dragă tată, vă iubesc...

Inima lui Mishima e străpunsă de lumină. Mintea lui mecanică și egală, cu care înaintează prin viață, la magazin sau la etaj, ca la o cursă de fond, nu mai are nicio treabă aici, în fundul pivniței, când citește ilustrata de la mezinul lui.

Să nu fiți îngrijorați pentru mine. Totul va fi bine, sunt sigur...

Ah, cât e el de optimist, spiridușul pistruiat! Afară ziua scade, noaptea crește. Cerul se-nchide lent, ca o cutie. E ora când durerea în suferinzi mai vie-i, căci noaptea îi sufocă: e ora agoniei. De sub pământ, ca morții, scufundat în disperare, Mishima lasă să-i scape un scâncet, o notă bizară:

— Alan...

Mai mult un vis decât un murmur. Nisipul pe care avea de gând să-l amestece cu cimentul îi fuge printre degete. Ca o învolburată apă cu sloiuri, rușine crescând. De o săptămână încoace, în fiecare noapte e într-un coșmar afund căzut, zbătându-se prin el înot. În pat, nu-și găsește pacea cu niciun chip, nici în stânga, nici în dreapta. Și chiar în somn strigă și geme:

— Alan!

Printre zăbrelele ferestrei de la pivniță aude tocurile care trec pe caldarâm. Legănat de zgomotul monoton, i se pare că se bat cuie undeva, cuie într-un coșciug. Se lasă seara. Umbre albăstrui se lungesc pe pietrișul aleilor. Se face mereu seară în

lume pentru cineva, fiori îl zguduie mereu la ceasul acesta. „Nu mai pot, suspină ploaia de acid sulfuric. Nu mai pot să-ndur toate câte se petrec în lume." Mishima crede că merge singur pe sârma de-oțel, dar tot echilibrul nu și-l ținea el. Îi e dor de Alan. Nu mai există nimic să-i dea echilibru. Deasupra se aude scârțâitul unui tramvai – deget prins între firele electrice –, iar jos, în pivniță, totul îl apasă, ca o dorință de sinucigaș fără curaj. Nisipul fin scânteiază slab. Mishima se simte ca bolovanul de beton din fața lui: nu mai are altă noimă decât propria greutate. O haínuță a lui Alan, uitată pe un scaun, pare că se odihnește. Tatăl o ia și-și înfundă fața în ea, căci inima-i, distrusă de foc, e izvor de lacrimi, ca apa în zănoagă.

Să-i fi auzit oare suspinele? Lucrèce, de lângă tejghea, ridică încet chepengul pivniței și întreabă penumbra:

— Mishima, ești bine? Mishima...

22

— Nu-i prea multă lume azi...

— Nu, e mort...

— Poate din cauză c-a câştigat echipa regională ieri.

— Da, se poate.

Un boschetar intră-n magazin. E tânăr; poartă o manta jegoasă, aruncată peste mai multe rânduri de zdrenţe. Pantalonii plini de pete îi cad greoi peste labele picioarelor înfăşurate în saci de gunoi vechi, făcuţi ferfeniţă. Întreabă cu glas hârâit:

— Vreau să mă sinucid, dar nu ştiu dacă am destui bani. Se poate ceva mai ieftin?

Mishima, îmbrăcat într-o vestă tricotată de culoarea ruginei, cu decolteu în V, trasă peste cămaşa bleu-petrol, îi răspunde:

— Cei care n-au parale se sufocă cu sacoşa de plastic. Foarte rezistentă! Vă dăm şi-o bandă izolantă, ca s-o închideţi ermetic în jurul gâtului.

— Cât costă?

— Lăsaţi... surâde, cu rictus, Mishima.

Boschetarul cel tânăr, cu dinţi mâncaţi şi negri şi cu un fes de lână roşie de sub care ies nişte viţe de păr încâlcit şi murdar, spune cu părere de rău:

— Ei, dacă aş fi dat şi eu mai des peste oameni cumsecade aşa ca dumneavoastră, n-aş mai fi ajuns în halul ăsta. Sau dac-aş fi avut părinţi care să aibă grijă de mine...

La vorbele astea, Mishima se enervează:

— Gata, gata!

Dar amărâtul, recunoscător, tot flutură sacoşa pe deasupra tejghelei:

— Ca să vă mulţumesc pentru fapta bună, o să mă omor aici în faţă, pe bancă. Lumea care trece o să citească numele magazinului şi, aşa, o să vă fac niţică reclamă. Ca un fel de om-sendviş...

— Bine, bine, se lasă păgubaş Mishima, deschizându-i uşa şi înfiorându-se de frig. Hai, ieşi mai repede, că-ngheţăm aici!

Odată-ntors în magazin, Tuvache îşi freacă braţele agitat, să se încălzească. Parcă are puţină febră. Împinge uşor cornetele-surpriză de la fereastra din dreptul tejghelei şi şterge geamul aburit cu palma.

Afară, boschetarul cel tânăr se aşază pe banca de pe trotuar. Îl vede cum îşi bagă capul în sacoşa de plastic şi îi strânge bine deschizătura în jurul gâtului, apoi o înfăşoară cu banda izolantă. Parcă i-a crescut un buchet de flori din gât. Un buchet care începe să se zbată. Sacoşa închisă ermetic se umflă, apoi se strânge. Şi iar se umflă. Numele magazinului apare şi dispare de pe balonul de plastic: *Magazinul de sinucideri*. Cu picioarele încrucişate şi cu mâinile în buzunarele mantalei grele, cu capul dat pe spate, tânărul se sufocă. Alunecă pe-o coastă, aşa că pe sacoşă se poate citi acum cealaltă parte a reclamei: *V-aţi ratat viaţa? Cu noi, moartea e un succes!* Băiatul se prăbuşeşte pe trotuar.

Lucrèce se apropie, alunecând ca pe şine, şi rămâne în spatele soţului ei. Se uită şi ea pe geam. Îşi poartă capul trufaş, ca aristocratele, pe gâtul de pasăre, şi bluza de mătase îi e roşie ca sângele. O şuviţă de păr castaniu îi cade pe frunte, ca să-i dea avânt coafurii. Parcă e venită din furtună. Gura cu buze subţiri şi un pic crispate se lungeşte şi mai mult, iar ochii închişi la culoare se fac şi mai mici, ca şi cum ar privi departe, tare departe:

— Cel puţin nu-i e frig, acolo unde e...

— Cui?

Mishima aşază cornetele-supriză la loc, unul câte unul, apoi se întoarce spre tejghea. De sus se aud tot felul de zgomote: suspine şi sughiţuri, mârâieli, înjurături.

— Vincent s-a apucat devreme de inventat, constată tatăl. Dar Marilyn? Tot n-a coborât?

— Mai stă-n pat cu Ernest, îi răspunse nevasta.

„Aaaaah! Uuuuu! Hiiiiii!" În camera lui, Vincent, înfășurat în veșmântul arăbesc gri, cu desene de bombe, are iar dureri de cap: „Alan!" Are impresia c-o să-i explodeze capul, iar bucățile de os o să fie un fel de schije. Și-a strâns atât de tare bandajul, că a ajuns să semene cu un fachir căruia i-a făcut implozie fața bărboasă. Vincent – rană întrupată, chip sângerând de artist nebun – își aruncă în toate părțile ochii rătăciți, ca niște pălării de floarea-soarelui spintecate, într-o nemaipomenită vâlvătaie de cenușă de hiacint opac. A mai pus un pic de carne pe el, dar e tot slab mort, numai carne vie și nervi, țâșnire nebună de om pe care viața l-a jupuit de viu. Chip ca o cărămidă încinsă, înfățișare de alienat chinuit de halucinații. Se scutură ca electrocutat în fața unei măști pe care o lucrează din toate părțile, împroșcând-o cu zeci de culori din pensulele bete. Pe masă zac claie peste grămadă materialele pentru următoarele deghizări; printre ele, culorile țâșnesc de-a dreptul din tuburi, se varsă, se preling, strigă: „Alan!" Agățată de veioza de pe masa de lucru, o vedere-hologramă de la fratele lui mai mic, pe care scrie mare: „Tu ești artistul cetății."

În odaia vecină, Ernest saltă voluptuos deasupra pântecelui lui Marilyn. Și el, ce-și strânge-n brațe iubita, pare un muribund ce-n taină mormântul și-l dezmiardă. Licoarea gurii când se urcă la dinții ei cei albi, iubitul i-o soarbe și zice: „Tu, ce-ai intrat ca un cuțit în inima-mi..." Splendoarea mângâierii, roz aburi. Și fata își mușcă buzele. Leșină flori într-un ungher. Acum parfum și sunet de-a valma-ncep să zboare, vals trist și moleșeală ce farmecă și-nfrânge. Sânul lui Marilyn, ca scutul, prinde-n fugă al fulgerelor dar. Tânărul prin vorbe ca prin pietre pășește-mpiedicat: „Te...te... te iubesc!" O prinde-n brațe și sufletul i-l leagănă, încet, tot mai încet. Eternul râs al celor treizeci și doi de dinți îl poartă spre locuri nicicând cunoscute. Fata îi pare o frumoasă navă ce-n larg voiește-a merge. Își face vânt cu mâna lin și cotu-n perini de satin, sirenă fără de corsaj cu farmec viu,

vesel și plin. Îndrăgostită aprig, își ridică capul de pe pernă și se întoarce. Prinsă cu o piuneză pe perete, o vedere: „Tu ești cea mai frumoasă."

Lucrèce, Marilyn, Mishima, Vincent... Tuturor le lipsește Alan, cum le-ar lipsi un sens al vieții.

23

— *Cu-cu!*

Mishima, surprins, ridică ochii spre pendulă – „S-o fi reparat singură?" – apoi și-i lasă în jos.

— A, tu erai? Ce faci acolo?

În fața dulapului cu otrăvuri, Lucrèce împachetează o fiolă pentru o bătrână cu trupul aproape frânt. Hâd ciot ce-a fost femeie-odată, bătrâna se jelește: „Greu mai e să-mbătrânești, tare greu!" Împuținată, cu mâini și picioare de copil plăpând, nevolnica făptură cară încet sacoșa de plastic, spre-un leagăn nou cu pasu-i domol alunecând. Un milion de lacrimi fântâni în ochi îi sapă.

Lucrèce se întoarce:

— Alan!

Cu legăturica pe umăr și cu părul zburlit de vânt, mezinul a apărut ca din senin lângă tejghea. Parcă s-a luminat tot magazinul, ca străbătut de o rază de vară. Maică-sa se repede la el:

— Dragul mamii, ești în viață!

Hăinuțele lui, înflorate și colorate aprins, parcă răspândesc numai speranță peste tot. De la raionul de produse proaspete, Marilyn strânge grăbită mâna unui client:

— Asta e! Moartea vă salută și gata!

Apoi aleargă spre fratele ei, rochia-i largă fâlfâindu-i pe lângă trup. Inima îi bate să-i spargă pieptul:

— Alan!

Îl îmbrățișează, îl mângâie pe obraji și pe mânuțe, îi atinge pielea pe sub tricou cu degetele ei dezgolite. Clientul lui Marilyn se uită interzis:

— Vrei să-ți omori și frățiorul?

— Ce? Nu, nu!

Amărâtul nu mai pricepe nimic. Plătește cei doisprezece euro-yeni la casă și trece pe lângă Alan, nedumerit, uitându-se la fața-i care strălucește de sănătate. Iese pe ușă după bătrâna cu trupul frânt. Lucrèce strigă:

— Vincent! Vincent! Vino să vezi, s-a-ntors Alan!

Cu o cutie cu ciocolată în mână și mestecând, Vincent apare în capul scărilor, aproape de ușița care dă în scara ce urcă în turnul acestui străvechi edificiu religios (biserică, templu, moschee?). E curent acolo, și poalele veșmântului arăbesc cu bombe flutură ușor. Alan urcă repede scara și se aruncă în brațele lui:

— Ia uite ce obrăjori a făcut artistul cetății!

Vincent, moacă de Van Gogh cu turban, se uită lung la desenul de pe tricoul lui frate-său. Pe fundul unui acvariu, un bilețel: *Goodbye*. Deasupra gurii acvariului, un peștișor roșu care-și ia zborul, picurând, agățat de coada unui balon. Al doilea peștișor, din apă, face bule și strigă: *No, Brian, don't do it!*

Vincent nu râde:

— Ce-i asta?

— Umor, măi.

— Aha!

Mishima, venit și el la baza scării, se uită la ei cu capul dat pe spate. Îl întreabă pe Alan:

— De ce te-ai întors mai devreme?

— M-au *trimiș acașă*.

Copilul cu privirea uimitor de curată, plin de voie bună ca văzduhul și ca apa mării, coboară, acoperind treptele cu râsul lui, ca un covor triumfal:

— Eu mă *diștram* de minune, dar instructorii se enervau. Ceilalți copii-kamikaze, cum eram și eu, se *diștrau* la fel de bine ca mine. Când făceam marșul de noapte, îmbrăcați cu robe albe și cu cagule ascuțite, cu găuri pentru ochi, le spuneam bancuri, iar ei râdeau așa de tare, că se-ndoia și plasticul de la bombele pe care le aveam lipite cu scotch de burtă. Când *fâțeau* treaba mică în dunele de nisip de la Nisa, eu adunam trandafiri de deșert și le ziceam că de fapt sunt pipi de cămilă care s-a *ameștecat* cu grăunțele de nisip și pe urmă a venit vântul și le-a *șcluptat*.

Le plăcea foarte tare, ziceau că viața e minunată și ne întorceam cântând: *Bum-bum, face inimoara bum!* Responsabilul stagiului de comando-suicid era disperat. Eu mă *prefăceam* că nu *pricep* nimica-nimicuța din ce ne explica el acolo, cu tehnica lui. Ajunsese să-și smulgă părul din cap. Și barba! Și într-o dimineață, la capătul răbdării, și-a pus centura cu explozivi, a luat detonatorul și-a țipat la mine: „Uită-te bine, că nu-ți mai explic a doua oară!" Și s-a aruncat în aer. Așa că m-au *trimis acasă.*

Ca un actor care și-a uitat rolul, Mishima dă din cap de sus în jos. Apoi, tot fără să zică nimic, dă din cap de la stânga la dreapta: „Ce ne facem noi cu tine?"

— Adică vrei să spui că ești liber tot restul vacanței? Ce bine, o să m-ajuți să prepar otrăvurile! se bucură maică-sa.

— Și-o să facem măști împreună! zice și Vincent, din capul scărilor.

24

— Ha, ha, ha! Ce caraghios! Ha, ha! Aoleo, mă doare burta de cât am râs! Ha! Aoleo, nu mai pot nici să respir! Ah!

Un bărbat pipernicit, cu mustață și cu pălărie, îmbrăcat din cap până-n picioare în haine cenușii, intrase amărât în magazin, iar Lucrèce îi arătase o mască pe care o făcuseră Alan și Vincent.

— Ha, ha, ha! E tare caraghioasă! Ha, ha! Ce cap de tâmpit! Aoleu!

Așezat pe un scaun, îndoit de spate și cu mâinile lăsate greoi pe genunchi, Mishima abia se uită la client, primul venit în dimineața asta. Omul se strică de râs în fața lui, tot uitându-se la masca pe care i-o arată Lucrèce, întoarsă cu spatele la bărbatu-său. Râde și-și duce o mână la gură:

— Dar cum e posibil să te gândești la așa ceva?! O-ho-ho-ho!

— Băieții mei au făcut-o, chiar azi-noapte. E grozavă, nu-i așa?

— Aha! Da' ce moacă de cretin! Și ce ochi are! Bu-hu-hu! Și ce nas! Ia uite ce nas poate să aibă... Nu e posibil așa ceva!

Clientul se ține cu mâinile de burtă, cu ochii la masca pe care doamna Tuvache o ține în dreptul sânilor, cu fața la el. Se îneacă, tușește, icnește:

— Cum să trăiești cu moaca asta? Păi fuge toată lumea de tine! Hă-hă! Și femeile? Se apropie vreo femeie de tine când arăți în halul ăsta? Hă-hă-hă! Niciun câine n-ar sta! Ce câine? Niciun șobolan!

I-au dat lacrimile de râs, aproape se sufocă.

— Ia mai arătați-mi-o o dată! Ah, nu mai pot, nu mai pot!

— Uitați-vă în altă parte atunci, îl sfătuiește doamna Tuvache.

— Nu, nu, m-am hotărât. Hm-hm... Ce față de fraier are, vai de capul lui ! Un cretin ! Și peștele din acvariu fuge când îl vede, hă-hă-hă !

De-atâta râs, se scapă pe el. Chiar face în pantaloni.

— Vai, scuzați-mă ! Ce rușine ! Auzisem eu că aveți măști grotești, dar asta... ha, ha, ha !

— Vreți să mai vedeți și altele ? îi propune Lucrèce.

— Nu, una mai rea ca asta sigur n-aveți. Hă, hă ! Ce idiot, ce idiot ! Ăsta numai să crape e bun ! Să crape ! Să crape, fraierul ! N-o să-i ducă nimeni dorul ! Vai de capul lui !

Până atunci absent și abătut, Mishima începe să se uite mai atent la clientul care se strica de râs în fața măștii :

— Aoleo, inima ! Hă-hă-hă-hă... Da' ce mutră de bou are ! Ha !

Se face pământiu la față și venele i se umflă. Cu mâna ghează pe piept, se prăbușește pe podea, lătrând încă la mască :

— Vai de capu' tău !

Mishima se ridică și face socoteala :

— Încă unul... Dar ce-au mai inventat băieții ?

Lucrèce se întoarce spre el și îi arată masca. E o față albă de plastic, neutră, pe care Vincent și Alan au lipit o oglinjoară.

25

— Încearcă să te uiți la imaginea pe care ți-o arată masca, domnișoară. Uită-te la ea și ia-o acasă. O pui în baie sau pe noptieră.

— A, nu ! Nu, mersi ! Am văzut deja atâtea hidoșenii...

— Ba da, ba da, insistă Alan de la casă. Învață să te iubești pe tine însăți. Hai, încă o dată, de dragul meu...

Ridică masca în fața tinerei, care întoarce repede capul.

— Nu, nu pot.

— De ce nu ?

— Sunt un monstru.

— Cum așa ? Ce tot zici acolo ? Ești ca toți oamenii : două urechi, doi ochi, un nas... Care-i diferența ?

— Doar vezi și tu, puștiule. Am nasul strâmb și prea mare, ochii ăștia sunt apropiați rău, obrajii, grași și plini de coșuri...

— Ei, astea-s povești ! Hai *șă* vedem...

Alan deschide un sertar de sub tejghea și scoate un metru de croitorie. Îl desfășoară și îi măsoară atent distanța de la rădăcina nasului până la vârf.

— Bun, șapte centimetri. Cât ai fi vrut *șă* fie, cinci ? Și acum spațiul dintre ochi. Mai depărtați cu cât ar fi fost bine ? Cu un centimetru, nu mai mult. Și obrajii... cât *depășeșc* ? Nu te mișca, *șă mășor* bine, de la lobul urechii-ncolo. Eu aș zice că patru centimetri în plus.

— Fiecare !

— Fiecare, dacă așa vrei. Dar, oricum, sunt puțini centimetri la cât e lumea asta de mare. Pentru patru centimetri vrei *șă* te omori ? Când te-am văzut intrând pe ușă, nu arătai deloc ca o

extraterestră cu opt tentacule cu ventuze și cu ochii cât cepele, lipiți de niște antene de doișpe metri! A, uite că *jâmbești*... Îți *ștă* bine când *jâmbești*. Uite! zice băiatul și îi pune masca de plastic alb în față. Clienta se strâmbă pe dată.

— Am niște dinți oribili!

— Ba nu, nu oribili! Sunt un pic *ștrâmbi*, dar îți dau un aer de fetiță care n-a purtat niciodată aparat dentar. E drăguț! Hai, *jâmbește*!

— Ești tare simpatic.

— Păi cam e... se aude o voce joasă, de undeva din spatele tinerei. Dinții ăia nu-s prea grozavi...

— Șșt!

Mishima și Lucrèce se uită în tăcere, cu mâinile-n piept, lângă vitrina cu lame de ras, la băiatul care o vrăjește pe clientă, ca să cumpere masca. De unde stau, nu văd decât spatele fetei, croit otova, fundul uriaș și picioarele groase. Trăsăturile cu totul respingătoare i le descoperă în oglinda de pe masca pe care i-o întinde Alan.

— *Jâmbește!* E normal ce ți se-ntâmplă. Am tot auzit de oameni care au ajuns să nu se mai poată uita în oglinzile de la farmacie și-apoi, acasă, să rupă fotografiile cu ei. *Jâmbește*, ești la camera ascunsă!

— Am coșuri!

— Din cauza stresului... Dac-o să te relaxezi, o să dispară toate!

— Colegii mă cred proastă!

— Fiindcă n-ai încredere în tine. De-aia ești stângace și spui lucruri aiurea. Dar dacă ai învăța să te apropii de persoana asta din oglindă, să o iubești... Uită-te la fata din oglindă. Uită-te, nu-ți fie rușine. Dacă ai întâlni-o pe stradă, ai vrea s-o omori? De ce, ce-a făcut de-o urăști atâta? Care e vina ei? De ce să n-o iubești? Dacă o să te-mprietenești tu prima cu ea, poate o să se împrietenească și alții!

— Ce vacă, atâta tam-tam pentru o mască de o sută de euro-yeni! Dar trebuie să recunosc că băiatul are stofă de vânzător și-i merge gura de minune! judecă Mishima din colțul lui.

Fata, nedumerită, se uită împrejur.

— Am nimerit greșit? Nu e Magazinul de sinucideri?

— Haide, lasă numele, că nu ne duce nicăieri...

— Da' ce-i veni să zică una ca asta? se enervează taică-său.

— Viața e ce e. Are și ea o valoare, acolo! Face ce poate, chiar dacă se mai împiedică. Nu trebuie să-i ceri mai mult decât poate să ducă, să știi! De-aia ajung unii să termine cu ea, fiindcă-i cer prea mult. Mai bine o privim ca pe ceva bun, așa cum e ea. Așa că lasă aici ștreangul ăla și revolverul de unică folosință. Ești supărată și nervoasă și cine știe ce mai faci! Poate te-apuci și tragi un glonț chiar în ștreang, ca să cazi de pe scăunel și să-ți julești *zenunchii*! Acuma nu te dor *zenunchii*, nu-i așa?

— Mă doare tot corpul.

— Da, dar *zenunchii* te dor?

— Parcă nu...

— Ei, vezi? Grozav! Ține-o tot așa! Și pe *zenunchiul* ăsta sănătos o să te sprijini ca să te-ntorci acasă, în turnul unde stai tu, împreună cu fata din mască. Dacă n-o faci de dragul meu, fă-o de dragul ei. Cum o cheamă?

Clienta ridică ochii spre oglindă:

— Noémie Ben Sala-Darjeeling.

— Foarte frumos nume Noémi... Să o iubești pe Noémi! O să vezi ce simpatică e. Haide, ia masca acasă la tine. Zâmbește-i lui Noémi, și ea îți va zâmbi la rându-i. Ai grijă de ea, că e tare sensibilă. Îngrijește-o, dă-o cu parfum. Îmbrac-o frumos, ca să se simtă bine în pielea ei. Încearcă s-o înțelegi. O să-ți devină imediat prietenă și confidentă, o să mergeți împreună peste tot. Ce-o să mai râdeți voi două împreună... Și toate astea pentru doar o sută de euro-yeni. Nici nu-i așa de scump. Acuma o împachetez și ți-o dau ție. Să ai mare grijă de ea! Merită ce-i mai bun pe lume!

Uitându-se la sertarul casei de marcat, care se deschide cu zgomot, Mishima spune cu voce tristă:

— Măcar să-i fi luat banii pe revolver și pe ștreang…

— Ia și o bomboană din borcan, o îndeamnă Alan.

— Păi nu sunt…

— Nu, nici vorbă! La revedere, fată pe care n-o doare *zenunchiul*!

26

Când Lucrèce își împreunează degetele la ceafă, mâinile îi par niște pleoape, iar craniul, pupila. În dreptul urechilor, în pliul făcut de brațele îndoite, peretele din spate strălucește alb, ca o cornee. Privită din față, madam Tuvache e un ochi enorm, lipit pe un tors de femeie.

— La revedere, domnule!

Alan o privește surprins:

— Acum le spui la revedere clienților, mamă?

— N-a cumpărat omul nimic. I-am spus la revedere pentru că sigur o să se-ntoarcă zilele astea. Toți fac așa: intră mai întâi să se uite și mâine-poimâine te trezești cu ei înapoi. Le trebuie câteva zile să se obișnuiască cu ideea. Pe cei care vor să se spânzure, de pildă, îi vezi că-și pun fulare la gât, din ce în ce mai strânse. Când sunt acasă, își cuprind gâtul cu palmele, să simtă vertebrele, cartilajele, mușchii, venele care se zbat… Așa se mai obișnuiesc cu gândul. O să se-ntoarcă și omul ăla…

Cu mâinile tot la ceafă, Lucrèce își întoarce capul. Parcă tot ochiul enorm se apleacă spre dreapta, spre copil:

— Trage obloanele și stinge lumina, Alan. Mergem la culcare.

27

În dormitorul matrimonial, Mishima stă la fereastră. A ridicat ușor un colț al perdelei și se uită lung la soarele ce-n zare s-a înecat în sânge, la viața ce se stinge fărâmițându-și rostul. Cu buzele obscene îi râde-n față clipa ce va veni să moară și ea peste puțin. Jos, pe trotuar, puhoiul de omenire cruntă se răspândește beată și visele își uită.

Ochii lui Tuvache au împrumutat galbenul stins al apusului de-afară. Și întristat și greu, îmbătrânit și veșted, murdar, netrebnic, muced, cleios și știrb se simte.

Până și Lucrèce și-a pierdut orice farmec. Apun, amare, iubiri de-azur și frumuseți, și-Uitarea-n coșu-i muced le-azvârle, cel cu care eternității-i cară vieți! Mai bine s-ar îmbăta criță – dar costă cam mult. Cât despre-mpreunare, pe termen lung te trece os prin os. Ehe, degeaba ziceau unii că la femei te-ai amuza vârtos. Îi freamătă capul ca un stup.

Afară nu mai e vremea niciunui anotimp. Gata, au pus curcubeul în cui, au împachetat fulgii de zăpadă. În spatele turnurilor din Cartierul Religiilor Uitate – patrie mentală – se zăresc cele dintâi dune, din care grăunțe de nisip ajung uneori, suflate de vânt, până în pragul Magazinului de Sinucideri, pe Bulevardul Bérégovoy. Pe pământ, reflectoarele fantastice mătură cerul și poluarea cu lungi conuri de lumină verzuie. Păsările care, cuprinse de un elan, se aventurează până aici mor deasupra turnurilor, fără aer, lovite de apoplexie. Dimineața le vezi penele risipite pe jos, iar femeile le adună și fac din ele pălării exotice, ca să fie cochete când s-or arunca ele însele în gol.

E ceasul când dinspre stadionul colosal, ale cărui lumini se-aprind deodată, se aud vaiete lungi: mulțimea-ndrăgostită de biciul suveran. În alte părți e ceasul în care vise rele vin valuri să

zgârcească-n pernă pe primii adormiți. Vâltoare, vai!, e totul – dorință, gest, visare. Mishima simte cum i se înfioară pielea brațului, de spaimă, de boarea de afară.

Ușa se deschide și Lucrèce întreabă:

— Vii la masă, Mishima?

— Nu, nu mi-e foame…

Greu e să fii om. Greu e să renunți la tot.

— …mă duc să mă culc.

Pentru că mai e și mâine de trăit.

28

A doua zi de dimineață, Tuvache nu mai are putere să se ridice din pat. Nevastă-sa încearcă să-l liniștească:

— Rămâi în pat. O să mă descurc eu cu copiii la magazin. Am telefonat la doctor: cică te-a apucat depresia și că mai bine te odihnești. Am vorbit și la școală la Alan: o să lipsească doar câteva zile, nu-i nicio problemă. Știi că puștiul are o mulțime de idei?

— Ce idei?

Mishima încearcă să se dea jos din pat:

— Am de turnat bolovanii de beton, de împletit ștreangurile, de ascuțit lamele...

Dar îl ia cu amețeală. Nevastă-sa îi poruncește:

— Stai în pat și gata! Și nu-ți mai bate capul, c-o să meargă magazinul și fără tine!

Pleacă, lăsând ușa deschisă, să audă dacă o strigă bărbatu-său. Tuvache ascultă cum, de jos, închipuirea orgia-și pregătește, în zori. Lucrèce și Marilyn urcă din nou:

— Ia coșul, fata mea, și du-te să cumperi trei pulpe de miel, portocale, banane... și zahăr! Vreau să fac friptura mea, dar ținând cont de sfaturile lui Alan. Să cumperi chiar dacă nu-i carne de miel care s-a aruncat de pe faleză – gustul e același. Ernest, m-ajuți să dau astea la o parte? Vincent, mai durează până se fac primele?

Mishima adulmecă ceva bizar.

— Ce tot faceți acolo?

Nevastă-sa apare în cameră, cu o farfurie.

— Facem clătite.

— Clătite... de doliu?

— Hai, zău! Clătite-clătite. De mâncare, măi! Vincent le toarnă cu polonicul în tigaie: le face frumos, în formă de cap de mort, cu găuri în loc de ochi, de nas și de gură, apoi mai varsă de două ori câte un pic de aluat, să iasă ca oasele încrucișate de pe steagul de pirați.

— Le puneți și cianură?

— Auzi la el! Hai, odihnește-te! îl îndeamnă Lucrèce, ieșind din cameră.

Trec cu toții pe hol, se grăbesc, se înghesuie, ca fluturi se perindă prin baluri și sclipiri. La prânz, nu se mai aud decât frânturi de comenzi: „Două bucăți de friptură – Lucrèce! Trei clătite – Vincent! Marilyn, ești drăguță să-i strângi mâna domnului de colo? Două clătite cu ciocolată și una cu zahăr.“

— Lucrèce!

— Ce mai e?

Madam Tuvache intră în cameră, ștergându-și mâinile pe șorț. Soțul ei, încordat și fioros, se răstește la ea:

— Ce-ați făcut acolo, cantină?

— Hai, nu te prosti, c-o să avem și muzică mai târziu!

— Muzică?! Ce muzică?

— Are Alan niște prieteni care cântă la instrumente vechi. Nu mai știu cum le zic ei, chitare, parcă. Puștiul nostru e un băiat de toată isprava, să știi! Le reface moralul victimelor...

— Care victime?

— Clienții.

— Așa le zici clienților, victime? Lucrèce, ce...

— Haide, haide, n-am timp să mă cert cu tine.

Și iese iar. Vals trist și moleșeală, ca sub un văl de abur privirea i se pierde. Stă în pat, într-un chimono cu o cruce roșie de mătase cusută pe piept, în dreptul plexului solar, și cu o dulce, orientală legănare. Rostogolită-n haos îi fu înțelepciunea, în ceața care-i tulbură privirea.

Alan se oprește în fața ușii deschise:

— Gata treaba, tata, gata?

Lecuitor al lumii-ngrozite de cangrene, copil cu ochi mari, adorate-arcane unde comori de nimeni știute joacă stins. În jocul

lor de artificii se scaldă bucuria și cerul mut și negru zâmbește către ei.

Mishima hârâie ceva ca un cântec stins. Copilul se duce.

Tuvache ar vrea să se ridice, dar se încurcă în cearșafurile încâlcite ca un pește în năvod. Nu poate și-și lasă brațele învinse la loc pe cuvertură.

Simte că totul se transformă și nu dă vina decât pe Alan. Magazinul lui de Sinucideri ! Acest chimist destoinic în aburi îl preschimbă.

29

— Ușa !

Din pat, Mishima strigă să i se închidă ușa. Dă drumul la televizorul *3D-senzații integrale* și apasă pe unul dintre multele butoane ale telecomenzii. E ora când începe telejurnalul de seară.

O prezentatoare se materializează în încăpere. E mai întâi translucidă ca o părere, apoi din ce în ce mai vie :

— Bună seara ! Iată știrile…

Nu vorbește decât despre porcării ultrapesimiste. Măcar ea să nu-l dezamăgească pe Mishima.

Parcă e aievea lângă el : așezată pe scaun, cu mâinile îndoite și așezate una peste alta. Dacă te apleci la stânga sau la dreapta, o vezi din profil. Mishima îi simte și parfumul ; e cam tare, i se urcă la cap, așa că folosește telecomanda să-i mai ia din putere.

Prezentatoarea își încrucișează picioarele lungi și zvelte. Lui Tuvache nu-i prea place culoarea fustei cu care e îmbrăcată ; iar apasă pe un buton și nuanțele se schimbă. Atinge un cursor și scaunul vine mai aproape : acum, femeia stă la căpătâiul lui, ca lângă un pat de spital. Ar putea s-o atingă dacă ar vrea, să îi pipăie mătasea fustei și să urce cu degetele mai sus de genunchi, mângâind pielea așa de fină. Ar putea chiar să îi deschidă nasturii bluzei în timp ce ea vorbește, dar nu-i stă mintea la așa ceva. O ascultă doar.

Relaxată, cu cotul sprijinit de coapsă, prezentatoarea îi șoptește știrile la ureche, pe un ton de conversație intimă. Unde sunt recitările solemne din telejurnalele de altădată… Are o voce cam spartă, joasă – e italiancă –, chiar frumoasă :

— Dictatoarea universului, doamna Indira Tu-Ka-Ta, a fost prezentă azi-dimineață în provincia siberiană, la inaugurarea

unui complex gigant de opt sute de mii de hornuri cu înălţimea de şase sute de metri, de la care se speră reconstruirea stratului de ozon din jurul planetei. Dar eu nu cred că se poate, adaugă prezentatoarea.

Mishima e de aceeaşi părere.

— ...Experţii consideră că acest complex ar fi trebuit să se construiască în secolul XXI, acum fiind foarte târziu să se mai schimbe ceva. Doamna preşedinte le împărtăşeşte convingerea...

— Bineînţeles, zice şi Mishima.

— ...făcând această declaraţie în timpul discursului inaugural. Şi acum, atenţie! Senzaţii în direct din mijlocul pustiului siberian, unde se înalţă aceste hornuri de ozon. Vă rugăm să vă înveliţi bine, fiindcă e foarte frig.

Patul lui Mishima se găseşte deodată în plină Siberie. Simte cum suflă vântul îngheţat şi se înfăşoară mai bine în aşternuturi. Miroase a turbă umedă şi îngheţată. Peste tot se înalţă hornuri uriaşe, prin care ozonul e trimis în cer. Ozonul miroase şi el: e un pic înţepător, îl ustură ochii. Îşi scoate o mână din pătură şi pipăie ceva pe jos: de când n-a mai simţit un fir de iarbă! Îl taie la deget când încearcă să-l smulgă – dar, când se uită în palmă, nu vede niciun semn de rană.

Siberia dispare deodată din cameră. Prezentatoarea e iar pe scaun. Intră Marilyn cea blondă, în rochie lungă cu volane, spaniolească. E chiar mai frumoasă decât femeia de la televizor. E însoţită de paznicul ei de cimitir: „Bună seara, tată-socrule!" Fata trece prin silueta luminoasă a prezentatoarei: „Ce miroase a parfum ieftin!" şi se aşază pe pat. Taică-său stinge televizorul: poc!

— Uite, tată, ce buchet drăguţ mi-a adus Ernest! A cules florile de pe morminte, gândindu-se la mine! Nu-i frumos să fii îndrăgostit?

— Să fii înmormântat?

— În-dră-gos-tit... Of, nu te-ai vindecat încă! Ai face bine să vii jos, să vezi şi tu cum am împodobit cu ghirlande şi lampioane. Sigur te-ai simţi mai bine. Vrei să-ţi aduc o clătită?

— Numai dacă e umplută cu ciuperci nebune...

— Ha, ce glumeţ eşti! Uite, îţi las pe noptieră buchetul meu de flori din cimitir. N-o mai aştepta pe mama, că azi o să stea până târziu în magazin: vrem să facem un chef la raionul de produse proaspete.

— Un chef?

30

Câteva zile mai târziu, Mishima se mai întremează și îndrăznește să se dea jos din pat. În chimonoul de *seppuku* pe care-l poartă în loc de pijama și târșâind niște papuci obosiți, face câțiva pași pe hol, până în capul scărilor. E neras, cu cearcăne vineții și cu obrazul mototolit de cutele așternutului. Se ține de balustradă și se uită în jos.

Și ce vede acolo...

Nu-i vine să-și creadă ochilor! Magazinul lui, magazinașul de la bunici, străbunici etc., prăvălioara lui serioasă și frumoasă ca o morgă de spital, strălucind de curățenie... Ce făcuseră din el!

Pe o fâșie de pânză întinsă deasupra vitrinelor, de la un perete la altul, stă scris: „Sinucideți-vă de bătrânețe!" E scrisul lui Alan, Mishima îl recunoaște imediat.

Și sub ea... Sub ea, o forfotă de oameni veseli care discută, râd fără încetare și se ridică pe vârfuri să se uite spre raionul de produse proaspete, unde trei tineri cântă o melodie veselă la cri... la gri... la chitare.

Oamenii bat din palme în ritmul muzicii și îi comandă clătite-cap-de-mort lui Vincent, care le face una după alta pe un reșou așezat de-a dreptul pe tejghea. Aburul care se ridică din tigaie mai îndulcește lumina crudă a neoanelor. Zahărul pudră cade în nori ca puful și se face caramel, ciocolata topită picură pe podele. Vincent mânuiește iute polonicul cu aluat, sus-jos, și desenează în tigaie două dungi care închipuie oasele încrucișate. Lucrèce nu mai pridideşte cu sertarul casei de marcat: „O clătită? Trei euro-yeni. Mulțumim, domnule."

Pe etajera unde stăteau lamele de ras (nu se mai vede niciuna, pe nicăieri), Marilyn aruncă mere (nu ca cele din kiturile

Alan Turing) într-un storcător de fructe. Sucul proaspăt cade în pahare: „Un euro-yen, vă rog."

Ernest face o demonstrație de *seppuku*, dar lama sabiei *tanto* se îndoaie, face opturi caraghioase, se pliază pe burta lui. Mishima se freacă la ochi și dă să coboare. Paznicul de cimitir tocmai le vinde trei săbii unor clienți care tot pufnesc în râs. Sacoșele magazinului poartă acum inscripția: *Iupiiii!* Tuvache e nevoit să-și plece capul ca să nu se lovească de ghirlande, dar tot se izbește de lampioanele colorate. Își zice că poate visează. Nu, nu, uite că-l strigă nevastă-sa:

— Ce bine c-ai venit, dragule! Poți să ne ajuți și tu, că nu mai dovedim de-atâta lume! Vrei o clătită?

Un disperat de-adevăratelea – unul care nu aflase de schimbările din magazin – intră și se îndreaptă instinctiv spre Mishima, singurul cu o moacă la fel de nefericită ca a lui:

— Aș vrea un bolovan, să mi-l atârn de gât și să m-arunc în râu.

— Un bolovan... Of, în sfârșit! Ce bine e să mai vezi și un om normal. Le-au mutat și lor locul? Nu, uite că sunt tot aici.

Domnul Tuvache răsuflă adânc și se pregătește să ridice bolovanul cu două mâini, dar rămâne încremenit: e ușor ca un fulg. Poate să-l învârtească pe deget, dacă vrea. Se odihnise el vreo două zile, dar nici chiar așa... De unde atâta forță? Se uită lung la el și zgârie cimentul cu unghia:

— Scârțâietoare...

Clientul cântărește și el bolovanul:

— Dar ăsta plutește! Cum să te duci la fund cu așa ceva?

Mishima se strâmbă și ridică din sprâncene:

— Presupun că nu trebuie să te agăți cu mâinile... Dar dacă lanțul e prins de gleznă, cred că poți să te bagi sub el și să te-neci așa...

— Ce interes aveți să vindeți o chestie de-asta?

— Sincer, habar n-am. Vreți o clătită?

Clientul se uită nedumerit la mulțimea pestriță și mascată, care suflă de nebună în țiuitori și se bâțâie în ritmul dansului rățoiului: *Suntem niște maca-maca, mac-mac-mac-mac....*

— Dar oamenii ăștia nu se uită niciodată la știri, nu le pasă că Pământul suferă? Nu sunt disperați?

— Asta mă-ntrebam și eu... îi răspunde Mishima celui care-și dorea să-și petreacă noaptea pe fundul râului. Aproape c-aş vrea să vă-nsoțesc...

U-hu-hu! Cad unul în brațele celuilalt și încep să jelească. La raionul de produse proaspete, Alan întinsese un cearșaf și dădea un spectacol cu marionete, în care totul era minunat, vrăjit, irealist, stupid, până la urmă. Vincent pare că se simte și el bine în atmosfera asta de bâlci. Are craniul la fel de bandajat, bineînțeles că nu zâmbește, dar nici rău nu-i e. Lucrèce, care își zărește bărbatul bocind de-i sare cămașa de pe el, se ia de clientul cu bolovanul:

— Lasă-l, domnule, în pace! Ce i-ai zis, de l-ai adus în halul ăsta? Ia poftește dumneata afară, hai!

— Eu nu voiam decât ceva cu care să-mi iau zilele...

— Nu știi să citești? Aici nu se mai sinucide nimeni decât de bătrânețe! Tai-o!

Madam Tuvache îl ia de mână pe bărbatu-său, care se clatină, și-l conduce spre scară. Mishima mai apucă s-o întrebe:

— Din ce sunt făcute săbiile *tanto*?

— Din cauciuc.

— Și ce-ați avut cu bolovanii de beton?

— Când dansează, clienții mai lovesc vitrina din centru și n-am chef să le cadă vreun bolovan de-al tău pe picioare. Îți imaginezi ce despăgubiri am plăti?! Ca și cu ștreangurile: am început să folosim frânghii elastice, ca alea pentru *bungee jumping*. Vincent a fost cu ideea: a zis că după ce sari de pe taburet și te lovești de două-trei ori cu capul de tavan, îți trece dorința de spânzurat. Știi c-am schimbat furnizorul? Gata cu *Moartea*

în vacanță, acum comandăm totul de la *Gâdilici S.A.* A, și cifra de afaceri ne-a crescut de trei ori.

Lui Mishima i se înmoaie picioarele. Nevastă-sa îl ține bine de subsuori:

— Hai în pat, întunecatule!

NS

31

Mai târziu, magazinul se golește și, în împăcarea nopții, doamna Tuvache se duce în camera lui Alan. Se așază pe un scaun și îl privește dormind. Își ține mâinile împreunate la ceafă și coatele de-a lungul umerilor – contur ce închipuie în aer un ochi uriaș lipit de-a dreptul pe torsul de femeie. Aplecat, craniul-pupilă se întoarce spre fețișoara băiatului, care doarme aburit și respiră bucurie.

De ce să-l pui în lanțuri sau să-l arunci în mare pe-acest matroz fantastic născocitor de-Americi ? Cu nasu-n vânt, visează splendori fără temei și oaze într-un deșert de neplăceri. S-a culcușit în pernă și freamătă din buze, zâmbind cum se zâmbește poveștilor din vis. Cu pleoapele închise, cu gene dulci ca luna, e fraged și departe de tot ce-l înconjoară.

E un copil ce-și trece viața însuflețind pe oameni cu-n vis din altă lume. Cu ochii cum îi unda de limpede, presară peste tot locul farmec, speranță și zâmbire. E vesel ca o zare ce te duce de mână spre locuri de poveste, nicicând recunoscute. Picioarele-i micuțe sub pled se mișcă-ntruna, visând și ele locuri de colindă nebună. Mireasma din odaie… proaspete parfumuri ca trupuri de copii. Ce plin e somnul de miracol ! Ca un capriciu-original. Zidar de visuri minunate, o, copilăroase minți !

În astă-seară luna visează mai trândavă. Lucrèce se ridică și mângâie buclele aurii ale copilului. Alan deschide ochii și îi zâmbește dulce, apoi adoarme iar. Și viața-n preajmă pare că-i cântă la vioară.

32

Lucrèce s-a întins în pat lângă soțul ei. Cu brațele pe lângă trup, stă nemișcată și plutește deasupra ei o pace de eternitate. Aproape ștearsă, forma acum nu mai e decât un vis, o schiță, dar iată că peste viața ei de azi trecutul hâd își desfășoară norul și-o pune să se-așeze degrabă în genunchi.

Când era mică – câți ani să fi avut ? patru ? cinci ? –, mama ei îi spunea să o aștepte când ieșea de la grădiniță : îi zicea să stea acolo, pe o bancă din curte, și, dacă era cuminte, avea să o dea în leagăn.

Numai că maică-sa întârzia mereu, ba câteodată nu venea deloc, așa că directoarea îi spunea fetiței să plece singură acasă. Chiar dacă îi promitea mereu că vine, taică-său nu apărea niciodată. Și ea aștepta mereu cuminte, atât de cuminte seara, să vină mama să o dea în leagăn.

O fi dat-o vreodată ? Lucrèce nu-și mai aduce aminte : singurul lucru de care-și amintea era așteptarea, așteptarea aia fantastică a mamei care să vină și să o dea în leagăn.

Stătea cu mâinile grăsuțe lipite de trup, cu vârfurile degetelor doar un pic ridicate pe coapse, cu bustul drept, deloc cocârjată, și se uita înaintea ei. Mereu înaintea ei. Nu vedea nimic, dar ea se uita ! Și era cuminte, tare cuminte, fiindcă dacă ești cuminte, mama o să vină și o să te dea în leagăn. Așa că era cuminte.

Își impunea să nu se miște, să nu scoată un sunet, să nu răsufle mai adânc. Așa de cuminte, că mama nu se putea să nu vină. Nu se mișca nici dacă o mânca năsucul, nici dacă îi aluneca o șosetă. Mama o să vină. Dizolva în ea însăși orice senzație : mâncărimea, frigul de pe piciorul dezgolit. Învățase să se prefacă în stană de piatră, învățase să devină zen. Când a văzut, mult mai târziu, un reportaj despre călugării de altădată, și-a dat

seama că ea intra în starea aia încă de la patru ani. De-atunci, din copilărie, a păstrat deprinderea de a privi deodată spre nicăieri, drept în față. Își făcea gol în minte, ca atunci când, cuminte, aștepta pe bancă să vină mama. Se mineraliza, nu-și mai simțea corpul, puteai să juri că nu mai suflă. Când apărea mama, fetița ei nu mai era vie.

Afară, ploaia de acid sulfuric lovește în geamurile magazinului.

33

— Știu eu, știu foarte bine, chiar perfect! Credeați că nu știu? Cât am avut eu depresia au schimbat tot! Nu mai recunoști nimic, nu mai e nimic la locul lui! O vacă nu și-ar mai recunoaște vițelul aici!

Mishima, încă șubrezit, îmbrăcat cu vestă și cămașă în carouri, poartă pe cap un coif conic de carton, pe care sunt desenate niște cercuri multicolore și care e ținut sub bărbie cu un elastic subțire. La coiful ăsta se uită lung un client cu față de om serios, căruia Mishima îi tot explică:

— Aveam și eu idei să continuăm afacerea așa cum o începuserăm. Mă gândeam să organizăm o călătorie în jurul lumii, cu avionul. Nu s-ar mai fi întors nimeni din ea... Voiam să aleg cele mai periculoase companii aeriene regionale, cu piloții cei mai slabi. Angajaseră vreo douăzeci la *Moartea în vacanță*: unii bețivi, alții depresivi cu calmantele la ei, ba și drogați care trăgeau pe nas chiar în cabină, la manete. Aveam toate șansele de partea noastră, vă spun! La fiecare escală, sinucigașii ar fi schimbat avionul cu altul și mai paradit și s-ar fi întrebat dacă în următoarea oră o să se zdrobească de vreun munte ori o să se prăbușească în mare sau în deșert sau peste vreun oraș... Habar n-ar fi avut de locul morții! Dar uite că ne-am schimbat furnizorul...

— N-ar trebui să vă plângeți. Merg bine afacerile, după cum văd, spune domnul cel serios, uitându-se la mulțimea de clienți care intră pe ușă, zâmbind cu gura până la urechi.

Oamenii o sărută călduros pe Lucrèce pe obraji: „Ce mai faceți, dragă doamnă Tuvache? Mă bucur să vă revăd!" Nevastă-sa poartă un costum de carnaval: este deghizată în fiolă de otravă, cu o bonetă înaltă, ca un capac alungit. Le prezintă repede clienților specialitățile zilei de luni: pulpă de miel sinucigaș, friptură de vită înăbușită, rață în sânge. Toate sunt scrise cu creta pe tabla unde altădată nota numele cocktailului de otrăvuri recomandat în ziua respectivă.

Înlocuise vitrina cea mare din mijloc cu o masă lungă, la care clienții se adună ca să discute cum să salveze lumea. „Ca să rezolvăm cu deșertul, propune unul, ar trebui să găsim o soluție prin care să transformăm nisipul într-o materie primă, cum sunt petrolul, lemnul, gazul sau cărbunele." „Desigur, răspunde altul, dacă s-ar compacta și s-ar încălzi la temperaturi înalte, s-ar transforma într-un fel de cărămizi vitrificate, foarte rezistente, pe care să le folosim în construcții." „A, da, strigă o fată, așa orice casă, orice pod, orice construcție ar fi o victorie asupra deșertului!" „Iar regiunile cele mai afectate de deșertificare ar fi de-atunci încolo cele mai bogate! Ar fi nemaipomenit!"

— Trebuie să *șcriu* asta pe hârtie, se entuziasmează Alan, îmbrăcat în costum de Aladin. *Egjistă* mereu o *șoluție* pentru orice! Nu trebuie să *dișperi* niciodată!

Pentru Mishima nu-i prea ușor să audă așa ceva în magazinul lui...

Vin din ce în ce mai mulți la Magazinul de sinucideri, căruia îi spun acum MDS, cum ar spune MJC[1], să se revadă, să spere. Mishima, negru la față, nu-și abandonează poziția în fața domnului serios:

— Voiam să instalez o cutie de scrisori, în care clientul să pună un bilețel cu explicația gestului. Ar fi fost o idee bună, nu? Ar fi venit după aceea rudele, prietenii, dacă îi avea, și ar fi luat

[1] Maison des Jeunes et de la Culture – Casa de Cultură a Tineretului.

scrisorica. Zic eu că, de durere, s-ar mai fi uitat și prin vitrine, să ia ceva și pentru ei. Mă gândeam și la niște promoții: săptămâna de reduceri la cânepă, de exemplu, sau, pentru ziua îndrăgostiților, tarif de doi într-unul.

Marilyn, într-un costum sexy și amuzant de Baba Cloanța, stă tot la raionul de produse proaspete, dar nu-și mai atinge clienții decât cu o baghetă fermecată: „Abracadabra, ești mort!" La atingere, o luminiță verde se aprinde în vârf. Și oamenii se prefac morți în joacă, se tăvălesc pe jos și se strică de râs, spre disperarea lui Mishima, care îi taxează totuși cu doisprezece euro-yeni pentru *Death Ki...*, mă rog, pentru ce moașe-sa pe gheață de *kiss* o mai fi și ăsta.

Tuvache trage de elasticul care-l pișcă de gușă:

— Fiică-mea e gravidă cu paznicul de la cimitir. Vă dați seama? Vrea să dea viață!

— Ei, aveți și dumneavoastră trei copii, viața a însemnat ceva...

— Trei copii... Lasă că al treilea... relativizează Mishima. Mai voiam și să pun în practică o idee pe care a avut-o băiatul meu cel mare, înainte să-l zăpăcească de cap ăsta micu'. Era așa: se punea pe cap o coroană de metal, care la spate ar fi avut fixat un braț mobil, iar de braț ar fi fost sudată o lupă. Așa, oamenii s-ar fi putut sinucide în toiul verii, de insolație: doar s-ar fi așezat la soare și ar fi reglat lupa până la punctul de incandescență. Prima dată s-ar fi pârlit părul, dar, dacă nu te-ai fi mișcat, raza ar fi ars și pielea capului, și cutia craniană. Când i-ar fi adunat pe nefericiți, din găurile înnegrite ale creierelor lor arse ar mai fi ieșit încă fum. Dar uite că nu mai e de actualitate treaba asta! Uită-te ce-a ajuns fiu-meu cel mare! Ce mândru eram de el... Fost anorexic, antisocial cu înclinații de criminal în serie, s-a transformat în ce credeți? În clătitar! Face clătite cât e ziua de lungă și se-ndoapă non-stop!

Lui Vincent i se rotunjiseră într-adevăr fălcile, sub bărbuța roșcată. Doar ochii îi rămăseseră furioși sub bandajele care îi împrejmuiau craniul. E deghizat în personajul Moartea, purtând un costum negru și strâmt, pe care sunt pictate cu vopsea albă oasele scheletului uman. Bătând aluatul de clătite într-un castron uriaș, se uită la taică-său care vine să îi dea o pălmuță peste burta rotunjită:

— Ia uite ce burdihan a făcut scheletul!

Apoi Mishima se întoarce la domnul cel serios:

— După cum vedeți, nu de idei duceam eu lipsă. Am fost amețit rău câteva zile, din cauza asta, exact cât le-a luat lor să răstoarne magazinul cu fundul în sus. Și totul a pornit numai de la rânjitul de colo, optimistu' lu' pește... Iată rezultatul: pistoalele de unică folosință nu mai au decât gloanțe oarbe, bomboanele otrăvite nu te mai omoară, doar îți fac carii... Și nu vă mai povestesc de ștreanguri, ce-au făcut cu ele, nici c-au transformat săbiile de *seppuku* în pliciuri de muște...

— Haideți să revenim la afacerea noastră, îl întrerupe domnul cel serios, care e aici în misiune oficială. Doar e vorba de sinuciderea colectivă a tuturor membrilor guvernului regional! Doar n-o să le dăm pliciuri de muște, nu?

— Ce-ați dori, mai precis?

— Nu prea știu... Ați pomenit adineauri de *Moș Ene*, poate mai aveți în depozit o cantitate pentru patruzeci de persoane.

Mishima o strigă pe nevastă-sa cea deghizată în fiolă. Lucrèce asculta la masă cum oamenii tot ziceau „am putea să", „n-ar trebui decât să", „să facem asta, să facem cealaltă".

— Lucrèce! Mai ai prin cămară mătrăgună, jeleu funest și suflarea-deșertului?

— Da' ce vrei să faci cu ele?

— Cum ce vreau să fac... oftează negustorul lângă trimisul guvernului. Credeți-mă, câteodată femeia asta o ia razna de tot...

Și ridică iar vocea la nevastă-sa:

— Membrii guvernului și-au recunoscut incompetența și și-au asumat vina pentru tot! Vor să se sinucidă în plen, în seara asta, în direct, la știri! Poți să prepari tu ce trebuie?

— Să văd dacă mai am cu ce. M-ajuți, Alan?

— Desigur, mamă.

34

— Cine a făcut așa ceva?! Cine a-ndrăznit?! Cine-a fost gunoiul care a-ndrăznit?

Mishima iese din dormitor cu ochii învârtindu-se în cap ca farfuriile zburătoare. Abia își încheiase centura (galbenă) peste chimonoul cu o cruce roșie deasupra plexului solar.

Cu mâinile și picioarele depărtate, strânge în pumn mânerul unei săbii *tanto* cu tăișul lucitor. Nu e una dintre cele de cauciuc – a luat-o din cui, de deasupra bufetului din sufragerie.

Dă pe gât un păhărel de sake și, din capul scărilor, cu papucii înflorați în picioare, amenință ca un samurai. Parcă ar vorbi în japoneză:

— Ci ne an draz ni?

Întreabă mai mult de formă, fiindcă se îndreaptă țintă către Alan, din instinct parcă. Băiatul, inocent, e ocupat cu marionetele lui la raionul de produse proaspete. Lucrèce, care stătuse până atunci cu mâinile încrucișate la ceafă, le lasă în jos și se grăbește să îi țină calea bărbatului ei:

— Dar ce s-a mai întâmplat, dragule?!

Se făcuse deodată foarte dreaptă și se uita fix înainte, spre nicăieri. Mishima taie aerul cu mișcări ample. Încearcă să-l atingă pe Alan, dar băiatul înțelege într-o clipă ce se petrece și o rupe la fugă, trecând chiar printre picioarele lui taică-său.

— Aaah!

Mishima se întoarce și aleargă după el. Alan pricepe că în camera lui sau în orice altă cameră din casă ar fi ca un șoarece în cursă, așa că deschide ușița din stânga, cea care dă în scara răsucită în formă de melc a turnulețului (ce-o fi fost acolo, clopotnița vreunei biserici, minaretul vreunei geamii?). Taică-său

se avântă pe urmele lui, tropăind pe scările alunecoase și tocite. Tăișul se izbește de pereți și scoate scântei. Mishima urlă:

— Cine e gunoiul care a pus gaz ilariant în cocktailul guvernului?

Lucrèce, temându-se că bărbatu-său o să-l omoare pe băiat, se repede în cămară și ia un bidon cu mătrăgună, apoi se avântă și ea pe scări, urmată îndeaproape de Marilyn, care strigă „Mamă!", și de Vincent. Ernest, mereu cu capul în norii de acid sulfuric, întreabă nedumerit: „Da' ce se-ntâmplă?"

Tuvache gâfâie el de la urcuș, dar i se taie de tot răsuflarea când își vede toată familia reunită în bucățica de loc din capul scărilor înguste și abrupte. E o platformă rotundă pavată cu dale de piatră, deasupra căreia se înalță un acoperiș conic de ardezie, cu schelărie de lemn. Pereții sunt găuriți ici-colo de răsuflători: fără îndoială, ca să se audă mai bine dangănul clopotelor de altădată sau glasul muezinului demult dispărut. Prin ele suflă puternic un curent de aer. Rochia albă, evazată și plisată a lui Marilyn se ridică deodată, iar ea încearcă să o țină pe loc cu mâinile și pumnii strânși între coapse. S-a făcut noapte! Panouri gigantice de publicitate chinezească se topesc în lumini de neon roșii și verzi, care pătrund până în turnuleț. Madam Tuvache ridică la buze bidonul de plastic alb, în care e mătrăgună lichidă:

— Dacă-l omori, mă omor și eu!

— Și eu! strigă Marilyn, punându-și repede pe cap casca de motociclist cu batoane de dinamită, pe care i-o dăruise Vincent la majorat. Strânge tare în pumni firele detonatorului. Băiatul cel mare își apropie de gât lama unui cuțit uriaș de bucătărie: „Hai, tată..."

Mishima gâfâie:

— Nu pe el vreau să-l omor, ci pe mine!

Lucrèce, cu buzele pe bidon, nu dă înapoi:

— Dacă te omori, mă omor și eu!

— *Ji u...*, se aude vocea înfundată a lui Marilyn din casca cu vizieră blindată de metal, ceea ce înseamnă „și eu".

— Hai, tată! repetă țăcănitul de Vincent, molfăind o clătită.

— Of, n-o să se termine niciodată?! strigă blândul Ernest, care își iese și el din pepeni, în sfârșit. Marilyn, drăguță, tu o să fii mamă, se poate? Și mata, tată-socrule, dacă te omori, cine mai ține magazinul?

— Nu mai există Magazinul de sinucideri! declamă Mishima.

Îngheață toți.

— Cum adică? întreabă Lucrèce, coborând dintr-odată bidonul de la buze.

— Vor să distrugă magazinul! În cel mai bun caz, mâine dimineață-l închid.

— Da hi? (Dar cine?) vrea să știe Marilyn.

— Cei de care ne-am bătut joc în seara asta...

Vântul suflă în rafale sus în turn, șuieră înnebunit printre răsuflători. Alan dă înapoi, iar taică-său, tot înaintând, povestește:

— Au fost toți în direct la telejurnal. După ce și-a făcut autocritica, șeful guvernului a deschis o fiolă de *Moș Ene* și a inhalat-o. Toți miniștrii și secretarii de stat ai regiunii au făcut la fel. Niciunul nu a atins cocktailul, iar de băut, nici atât. Ar fi fost oricum în zadar, că nici așa n-ar fi murit. În schimb, au început să râdă ca proștii, în hohote, și să povestească pe rând câte o nenorocire care li s-a întâmplat în copilărie. „Când eram mic, a zis ministrul de finanțe, mergeam în vacanță la țară și, ca să mă trezesc mai repede, bunică-mea îmi arunca în fiecare dimineață în pat vipere vii. Bine, de fapt erau șerpi de casă și erau morți, dar ce groază mi-era! Când venea vremea să mă-ntorc la oraș, mă bâlbâiam de spaimă și făceam în pantaloni. Ha! Uite c-a început iar..." Și, într-adevăr, un miros de pipi a început să se răspândească în cameră. „Mie, a zis ministrul apărării, îmi spuneau așa: închide ochii și deschide gura! Credeam că îmi dau bombonele, dar ei mă puneau să înghit căcăreze de iepure. Gogâlț-gogâlț!" Și a început să țopăie prin cameră ca iepurele și să se dea de-a berbeleacul pe podea. „Eu îmi aduc aminte, a început ministrul mediului, că pe la unsprezece ani n-aveam voie să culeg flori de pe marginea drumului. Îmi ziceau că sunt

flori de furtună și că, dacă o să le rup, o să mă trăsnească pe loc. Of, ce vă tot zic eu aici, pe vremea aia încă mai creșteau flori pe marginea drumului! Ha, ha, ha! După mandatul meu a dispărut pericolul ăsta, ha, ha, ha! Nu mai cresc flori nicăieri, ha, ha, ha!" Și a început să-și smulgă părul din cap, smocuri-smocuri, numărând: mă iubește, nu mă iubește, mă iubește, nu mă iubește... Mă uitam la el cu gura căscată și, probabil ca toți telespectatorii, îmi scuturam de pe mâneci buclișoarele ministrului. „A, pe mine, odată", a venit în sfârșit rândul prim-ministrului, care râdea cu lacrimi, „pe mine m-a băgat odată un unchi într-un sac de cartofi, m-a azvârlit în căruță și a dat bice calului, să plece la galop. Atâta m-a zguduit, c-am căzut și am rămas pe marginea drumului, făcut ghemotoc într-un sac legat la gură! Ha, ha, ha! De ce nu m-au lăsat ai mei acolo? Aaaaaa! Ar fi trebuit, că n-aș mai fi nenorocit acuma toată regiunea! Of! Of, of, of!" A fost un telejurnal de milioane! A trebuit să-l întrerupă din studio, fiindcă se tăvăleau de râs cameramanii. Să fi văzut cum se zgâlțâiau camerele *3D senzații-integrale*! Nu mai pricepeai nimic. Și toate astea din ce cauză? De ce? Fiindcă un idiot le-a pus gaz ilariant în cocktail! Așa-i, Alan? Și-i joacă iar ochii în care lucesc neoanele reclamelor chinezești de-afară.

Copilul de unsprezece ani se dă înapoi:

— Tată, n-am știut, *jău*! Aveam pe față *mașca* de gaz și nu mi-am dat seama. Am pus din damigeana în care știam eu că e suflarea-deșertului, dar am uitat că ne-am schimbat furnizorul, că acum cumpărăm de la *Gâdilici S.A.*...

Taică-său tot înaintează, cu vârful scânteietor al sabiei *tanto* fixat pe crucea roșie de pe chimono. Chelia îi strălucește, scăldată în sudoare. Nevastă-sa se ține după el, gata să dea pe gât un litru și jumătate de mătrăgună. Marilyn, în rochia sexy de actriță de cinema și cu casca uriașă de motociclist, pare o muscă de coșmar. Înaintează orbește, cu mâinile încleștate pe fitiluri. Cât despre Vincent, ei bine, fachirul cu fața stropită de luminile verzui de-afară rânjește deja (după ce râgâise lung de la clătită)

la gândul că din gâtlej o să-i țâșnească un șuvoi atât de roșu, ca o culoare dintr-un tub de vopsea.

Alan, panicat, se tot dă înapoi din fața viziunii halucinante a întregii sale familii pregătite să sară-n aer, să se prefacă în cadavre sub ochii lui. O reclamă la pastile efervescente, cu bule de mărimea a trei etaje, se aprinde deodată pe tot peretele turnului lui Zeus. Alan, împotrivindu-se morții, întinde mâna: „Nu, să nu faceți așa ceva..." Și, dându-se un pas înapoi, se prăbușește în gol.

Era chiar în dreptul unei răsuflători. Picioarele îi cad drepte. Lucrèce, Mishima, Vincent și chiar Ernest aruncă tot din mâini – bidon de mătrăgună, sabie *tanto*, cuțit de bucătărie – și se apleacă peste pervaz. Marilyn, încurcându-se în fitilurile detonatorului și nevăzând nimic din cauza vizierei blindate, întreabă:

— Da' ce s-a-ntâmplat?

Paznicul de cimitir o ajută să-și desfacă cureaua de sub bărbie și îi răspunde:

— Alan a căzut pe fereastră.

— Ce?!

Dar nu se strivește de caldarâmul Bulevardului Bérégovoy, nu, nu! E tot acolo, doar că un etaj mai jos, spânzurat cu o mână de o streașină care scârțâie și se clatină. Niturile sar unul câte unul. Băiatul s-a lovit rău în cădere la umărul stâng, așa că nu poate să-și mai miște decât o mână. Streașina se apleacă tot mai rău, nu se mai ține decât într-un nit. O să se rupă de tot! Băiatul e gata-gata să cadă, dar iată că de sus coboară o fașă albă.... Vincent își desface repede turbanul, tot mai repede, până când un capăt ajunge la mâna dreaptă a lui Alan. L-a prins! L-a prins exact când streașina s-a rupt și s-a prăbușit în gol, pe trotuar sau în pântecele iadului, tot una. Părinții și soră-sa, încremeniți de groază, se uită cum Vincent ține strâns de bandajul la capătul căruia atârnă Alan. „Ajutați-mă, repede!" Mishima, Lucrèce, Marilyn, Ernest îl ajută pe Vincent și trag încet de bandaj, de frică să nu se deșire. Alan urcă, zdruncinat. Zece mâini grijulii îl trag să urce spre ei.

Aproape a ajuns. Pe măsură ce copilul, ușurel, urcă, ei îndoaie de mai multe ori bandajul, ca să fie mai solid.

— Ce frică mi-a fost, mărturisește Lucrèce.

— Bine c-ai fost aici, măi băiete, suspină și Mishima.

— Nu mă mai doare capul, zice uimit Vincent.

— Băiețelul nostru o să se numească Alan, hotărăște Marilyn, cu lacrimi în ochi. Și, dacă o să fie fetiță, o s-o cheme Alanne.

Ernest încuviințează din cap. Băiețelul urcă și tot urcă – de-acum poate să vadă capetele aplecate peste deschizătură. Sunt toți acolo: tata, mama, fratele și sora, aproape-cumnatul. Mishima râde:

— N-au decât să-nchidă magazinul ăia de la guvern! Prin decret să-l închidă, și tot n-au ce să ne facă! Am câștigat o grămadă de bani săptămânile trecute, așa c-avem bani să ne mutăm la capătul celălalt al bulevardului, să ne ocupăm noi de restaurantul *François Vatel*. Îl și rebotezăm, o să-i zicem *La ce-i bun nu moare*. Și o să facem...

— Clătite? sare Vincent.

— Dacă vrei tu... îl apucă râsul pe Mishima. Fiu-său nu-l văzuse așa vesel în viața lui.

Nu-i vorbă că și Vincent strălucește, lucru complet nemaivăzut. Are chef de vorbă, tot trăgând de bandaj:

— Nu mai fac clătite cap-de-mort, oamenii se plictisesc dacă văd același lucru. O să fac clătite rotunde, ca fața lui Alan, cu două găurele pentru ochișorii lui veseli și cu o parte îndoită ca gurița lui când zâmbește. Și apoi o să picur aluat din polonic de jur-împrejur, ca să fac buclele, iar la urmă o să le pudrez cu ciocolată, ca să fac pistruii. Și o să fie așa de frumos, că și oamenii fără poftă de mâncare o să cumpere clătita, o s-o înrămeze și o s-o pună deasupra patului, să se uite tot timpul la ceva frumos.

— *Ce frumoasă, ce frumoasă, ce frumoasă-i fericirea...* fredonează Lucrèce, pe care fiul ei cel mic nu o auzise niciodată cântând.

Băiatul tot urcă, sprijinit într-o singură mână. Nu mai are mai mult de trei metri până la ei. Pe spatele puloverului deschis la culoare joacă reflexiile ideogramelor chinezești din reclamele luminoase. Alan strânge bandajul – nu scoate niciun strigăt de ajutor, nu simte nici spaimă, nici ură pentru ce i-au făcut. Doar îi privește, tot urcând. Fericirea lor venită deodată, încrederea în viitor, zâmbetele plină de lumină de pe fața fiecăruia, toate sunt opera vieții lui. Doi metri mai departe, soră-sa râde în hohote. Lucrèce îl privește ca și cum ar vedea-o pe mama ei, venită în sfârșit să o dea în leagăn. Alan își îndeplinise misiunea. Și-și dă drumul !

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Contemporan

Într-un viitor îndepărtat, în Cartierul Religiilor Uitate, singura speranță de a evada din apocalipticul cotidian este excentricul Magazin de sinucideri al familiei Tuvache. Aici se găsesc toate cele necesare unei sinucideri stilate, personalizate, teatrale, care să-i facă cinste sinucigașului: șerpi otrăvitori, măști hidoase pentru cardiaci, costume de harachiri, cocktailul letal al zilei, sărutul morții. Toți membrii familiei – care poartă numele unor sinucigași celebri – împărtășesc părerea că viața e o mare deziluzie și că trebuie curmată cât mai repede. Toți, în afară de mezinul Alan, care este de un optimism incurabil. Treptat, sumbrul Magazin de sinucideri tinde să se transforme într-un colțișor vesel și luminos. Iar comerțul cu lipsă de speranță pare să se ducă de râpă...

Vocea editorului Jean Teulé scrie într-o formulă originală absolut inspirată, făcând reverențe atât *Familiei Addams*, cât și lui Baudelaire. Satirizează cu simpatie pesimismul, spleenul urban, nihilismul, depresia „la modă". Rezultatul este, probabil, cel mai comic roman despre sinucidere scris vreodată.

„Un exercițiu de umor negru extrem de reușit... O carte proaspătă, dar erudită; lucidă, dar optimistă; satirică, dar revigorantă."
Le Magazine Littéraire

„O lectură care te va înviora și îți va ridica moralul!"
Le Point

www.all.ro
ISBN 978-973-724-318-8
9 789737 243188

MAGAZINUL DE SINU
Pret 19.90 Lei
9 789737 243188